

ת"פ 115/10/06 - מדינת ישראל נגד מאיר שבת, קרולינה מוצרי מזון בע"מ

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 115-10-06 מדינת ישראל נ' שבת ואח'

בפני כב' השופטת ניצה מימון שעשוע

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלעד פנחס - פמת"א (מיסוי
וכלכלה)

המאשימה

נגד

1. מאיר שבת
2. קרולינה מוצרי מזון בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד עמית בר-טוב

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשמים, מנהל וחברה שבניהולו, הואשמו בעבירות מסירת תרשומת כוזבת בדו"ח, השמטת הכנסות בדו"ח, עריכת ספרי חשבוניות כוזבים ושימוש במרמה במטרה להתחמק ממס, לפי סעיף 220 (1), (2), (4) ו-(5) לפקודת מס הכנסה.

הנאשם 1 (להלן: **הנאשם**) עסק בתקופה הרלוונטית לאישומים ביבוא ירקות קפואים מחו"ל לישראל. הנאשם פעל במסגרת הנאשמת 2 (להלן: **קרולינה**) שנוסדה על ידו כחברה פרטית באפריל 1995. מניות קרולינה הועברו ע"י הנאשם באפריל 2001 על שם גרושתו קרולין שבת (להלן: **קרולין**), אך הנאשם היה המנהל והרוח החיה בחברה.

בכתב האישום נטען, כי הנאשם הקים חברה זרה בשם עינרד יוניברסל אינק (להלן: **עינרד**) שהוקמה ונרשמה בא"י הבתולה, במרץ 1999. נטען, כי כיו"ר דירקטוריון עינרד נרשמה גב' נורית סימון, תושבת ארה"ב, וזו נתנה החלטה בדבר האצלת סמכויות הניהול בעינרד, וכן זכויות החתימה בחשבון הבנק שלה, לנאשם ולקרולין.

באישום הראשון נטען, כי בשנים 1999-2001 מכרה קרולינה ירקות קפואים בכמויות סיטונאיות ללקוחתה העיקרית,

חברת חטיפון על הגל (להלן: **חטיפון**). הנאשם סיכם עם חטיפון מחיר כולל לירקות שמכר לה, ואולם חשבוניות המס פוצלו על ידו באופן שחלק מהסכום שולם כנגד חשבונית של קרולינה, והיתרה - כנגד חשבונית של עינרד.

בהתאם לסיכום זה, מסר הנאשם בשם עינרד לחטיפון בשנים אלה חשבוניות מס בסך כולל של 4,675,883 ש"ח, וקיבל את תמורתן בשיקים של חטיפון שנמשכו לפקודת עינרד ללא הגבלת סחירות, לבקשת הנאשם, או בהעברות בנקאיות. הנאשם נהג מנהג בעלים בכספים שהתקבלו מחטיפון עבור עינרד, והם הופקדו ע"י הנאשם בחשבון הבנק של קרולינה, ששימש גם כחשבונו הפרטי, או בחשבונו הפרטי של קרוליין, או שעשה בהם שימוש לתשלום חובות קרולינה לספקים, מתן הלוואות בעלים לקרולינה, או לשימוש הפרטי.

בדו"חות המס שהגיש הנאשם בשמו ובשם קרולינה, בשנים 1999-2001, השמיט את ההכנסה שצמחה לו מעינרד/הועברה אליו דרך עינרד, בסך כולל של 4,675,883 ש"ח.

באישום השני הואשמו הנאשמים בכך שבשנים 1998-2001 כללו בספרי החשבונות של קרולינה הוצאות פרטיות של הנאשם ומשפחתו, שלא הוצאו לצורך ייצור הכנסותיה של קרולינה, בסך כולל של 440,822 ש"ח, כגון: שכ"ד, הוצאות תיווך ושכ"ט עו"ד בגין רכישת בית פרטי בקדימה בו התגוררו הנאשם ובני משפחתו, שיפוצים בבית ובגינה, הוצאות רכישה בצרכניה השכונתית, בר מצווה שערכו הנאשם וקרוליין לבנם, שכ"ל של קרוליין, נסיעות פרטיות לחו"ל. ע"י כלילת הוצאות אלה שלא כדין בספרי קרולינה, הקטינו הנאשמים את הכנסתה החייבת בסך של 440,822 ש"ח.

הנאשם כפר באישומים המיוחסים לו וטען כי עינרד היתה חברה זרה בשליטת אזרח מצרי בשם עיסמת עבדל עזיז (להלן: **עיסמת**) אשר נתנה לחטיפון שירותי אחסון של הירקות הקפואים, במצרים, בהתאם להסכם עם חטיפון ועם קרולינה. על כן, פוצל התשלום הכולל באופן חוקי בין שתי החברות. הנאשם אישר כי היה מיופה כח בחשבון עינרד וכי הכספים שהתקבלו בחשבון זה הועברו אליו, אך לדבריו קיבל אותם כהלוואה מעיסמת. כן אישר כי העביר את החשבוניות של עינרד לחטיפון, לבקשת עיסמת.

לגבי האישום השני, הנאשם טען כי ההוצאות אשר נזקפו כתשומות בספרי קרולינה - נזקפו כדין ובהתאם לייעוץ מקצועי שקיבל, באשר משרדי החברה שכנו בבית המגורים ועל כן חלק מהוצאות בית המגורים שימשו את החברה.

בפרשת התביעה נשמעו עדויות של שלושה עשר עדים, והוגשו הודעות רבות בהסכמה, וכן הוגשו מוצגים רבים. בפרשת ההגנה העידו הנאשם ושלושה עדים ששימשו כמשגיחי כשרות.

ניתוח הראיות

האישום הראשון

הקשר בין הנאשם לעינרד - הקמתה ופתיחת חשבונה בבנק

הקשר בין הנאשם לעינרד הוכח בשני מישורים נפרדים ומשלימים, שבהתווספם זה לזה מוכיחים מעבר לספק סביר, כי הנאשם, והוא לבדו, הוא מי שעמד לאורך כל הדרך מאחורי חברת עינרד העלומה, וההכנסות שהוזרמו אליה מלקוחותה של קרולינה, חטיפון - זרמו לכיסו.

המישור הראשון עניינו ההקמה ופתיחת חשבון הבנק של עינרד, וכן זהותה של הדירקטורית המסתורית הרשומה במסמכי החברה, נורית סימון.

בניגוד לגרסתו המתחמקת והמזגזגת של הנאשם, הוכח מעל לכל ספק סביר, כי נורית סימון הנ"ל הינה דודתה של קרולין, המתגוררת בלוס אנג'לס. כן הוכח, כי אותה נורית סימון לא מילאה כל תפקיד פעיל בעינרד, אלא שימשה כאשת קש לפעילותו של הנאשם.

עינרד (באנגלית: EYNARD UNIVERSAL INC.) הוקמה בא"י הבתולה ב-24.3.99 (ת/9). מספר החברה הרשומה שלה הוא 317945. מי שמונתה באותו יום כדירקטורית יחידה בעינרד וקיבלה החלטות בשם החברה בדבר הנפקת מניות, שימוש בחותמת וכו', היתה נורית סימון (Nurit Simon) (ת/10).

מעיון בת/8, פרוטוקול עינרד, עולה כי נורית סימון החליטה ביום 29.3.99, חמישה ימים אחרי הקמת החברה, לפתוח חשבון לחברה **בבנק לאומי ת"א סניף מרכזי** - שם מתנהלים **חשבונות קרולינה**. כן החליטה נורית סימון כי **הנאשם וקרולין** ינהלו את החברה ויהיו מורשי החתימה שלה בכל הפעולות הבנקאיות. **הפרוטוקול הודפס בעברית** ונחתם על ידי **באנגלית ובעברית**.

גרסת הנאשם, כי עינרד היא חברה מצרית גדולה, קונצרן המחזיק מחסני קירור בכל מצרים, וכי לאחר שהכיר את עיסמת ונוצר ביניהם קשר אישי, ביקש ממנו עיסמת להיות נציג של עינרד בישראל, נסתרת בכך שעינרד **הוקמה** ב-24.3.99, וכבר **חמישה ימים אחרי הקמתה** קיבלה הדירקטורית היחידה בחברה החלטה להסמיך את הנאשם וקרולין דווקא, לפתוח חשבון בנק לחברה. משמע, הטענה כי מדובר בקונצרן גדול שנתן לנאשם נציגות בישראל, אינה עולה בקנה אחד עם לוח הזמנים, המלמד על כך **שלמן הקמתה היתה עינרד קשורה בנאשם** והוא היה מורשה החתימה והרוח החיה בה. לנאשם לא היה הסבר לסמיכות זמנים מופלגת זו, וכדרכו ניסה להתחמק ממענה לשאלות בעניין זה תוך הכחשת עובדות ומסמכים מוכחים.

הנאשם, יחד עם קרולין, פתח חשבון לעינרד בבנק לאומי, בסניף המרכזי. פקידת הבנק, שולי לניאדו, העידה כי במעמד פתיחת החשבון, ביום 6.5.99, מסרו לה הנאשם ואשתו את ת/7 - ת/14, מסמכים המסמיכים אותם להיות מורשי חתימה בחשבון, וכן מסרו לה את מסמכי התאגדות החברה ופרוטוקול החברה (ת/8-10), מכתב עו"ד המייצגת את החברה (ת/7) ובקשה מטעם החברה לפתיחת חשבון (ת/13). לדבריה, הנאשם היה הדומיננטי בניהול החשבון.

הוכח, כי אחייניתו של הנאשם, עו"ד עידית דואני, שהיתה אז עו"ד צעירה וחסרת נסיון בתחום דיני החברות הבינ"ל, היא שחתמה לבקשתו על אישור כי מסמכי הרשמיים של החברה (מסמכי התאגדות ופרוטוקול) תואמים למקור, כמי ש"מייצגת את החברה". כמו כן חתמה עו"ד דואני חתימת אישור על הפרטים שמילא הנאשם בטפסי הבנק - ת/7 ו-ת/13. עו"ד דואני העידה כי **היה ידוע לה שאותה נורית סימון הרשומה במסמכי החברה קשורה לבני הזוג שבת, ויתכן שהיא ממשפחתה של קרולין**. כן מסרה, כי לגבי מסמכי החברה וטפסי הבנק, אותם אישרה בחתימתה, היתה בקשר רק עם הנאשם וקרולין. מהעדות עולה, כי **עו"ד דואני פעלה בהתאם להנחיותיו של הנאשם, שהתבקשה לעשות לו טובה בעניין "טכני-פורמאלי"** כביכול, מבלי שבדקה וחקרה את אמיתות העובדות הכלולות במסמכים עליהם חתמה, ומבלי שהיה לעו"ד דואני כל קשר לחברת עינרד.

הנאשם אישר בחקירתו כי מבין בני הזוג, הוא היה הדומיננטי בעת פתיחת החשבון, ומסר כי "אינו מאמין" שקרולין היא שמסרה לעו"ד דואני את הפרטים בת/7.

בפרטים שמילא הנאשם, בעצמו או באמצעות עו"ד דואני, במסמכים אלה, בהתאם לדרישת הבנק, צוין כי זהות בעל השליטה (the individual/s who control the company) ו/או הנהנה (beneficial owner) בעינרד הן קרולין שבת ונורית סימון, תושבת לוס אנג'לס, שצוין מספר הדרכון שלה - 032496787.

משמע, בהצהרה המיועדת לפירוט הבעלים והנהנה בחברה, **לא ציין הנאשם את עיסמת, אלא את קרולין ואת נורית סימון**. גם ביתר מסמכי החברה שנמסרו לבנק, אין זכר לשמו של עיסמת. בחקירתו הנגדית התחמק הנאשם מלהסביר מדוע מולאו הפרטים בת/7 ות/13 כפי שמולאו, ניסה להטיל את האחריות לכך על עו"ד דואני או על הבנק, טען כי המסמכים כבר היו מלאים כשהגיע לבנק, ואף טען כי הוא אינו מי שצריך לענות על שאלה זו מאחר שהחברה אינה שלו. תשובות אלה מופרכות כולן, נוכח השליטה המלאה של הנאשם באותה סיטואציה, כפי שעלתה מהעדויות.

בחקירתו הראשונה ת/1, הרחיק עצמו הנאשם מחשבון הבנק של עינרד מכל וכל. הוא טען כי **אינו יודע אם יש לעינרד חשבון בנק בארץ**, וגם כשנשאל מדוע לא פתח לה חשבון - נתן הסבר כלשהו ולא מסר שהיה חשבון בנק כזה, שהוא פתח וניהל. גם כאשר הוצגו לו מסמכי חשבון הבנק, שנשלחו לתיבת הדואר שלו, אמר כי **לא ידוע לו מדוע הבנק שלח אותם אליו ומנין ידע שהוא נציג של עינרד בארץ**. כן טען כי אינו יודע אם עשה פעולות בחשבון זה ואם יש לו יפוי כח לפעול בו. בעדותו, לאחר שהוצגו כל הראיות הקושרות אותו לחשבון הבנק של עינרד, טען הנאשם כי הוא לא אמר את הדברים הרשומים בת/1 וכי החוקרים כתבו על דעת עצמם. גם תשובה זו אינה מהימנה כלל.

בחקירתו ת/3 הרחיק עצמו הנאשם מעינרד, וגם מנורית סימון. הוא טען כי אינו יודע מי הקים ורשם את עינרד, אינו מכיר את נורית סימון ולא ראה אותה בעת פתיחת חשבון הבנק של החברה. הנאשם אף הכחיש בהודעתו ת/4 כי נתקל בשם נורית סימון בעבר. גם כאשר עומת עם העובדה שנוירת סימון נכחה בבר מצווה של בנו וכי הנאשם רכש עבורה כרטיס טיסה, השיב כי אינו יודע מי היא ולא זוכר שרכש עבורה כרטיס טיסה.

בניגוד לגרסה זו, הוכח כי לקרולין, גרושתו ואם בנו של הנאשם עמה הוא חי בזוגיות ותחת קורת גג אחת, יש דודה

תושבת לוס אנג'לס בשם נורית סימון. אותה דודה, ובנה בשם מייקל, הגיעו לחגיגת בר המצווה של בן הנאשם וגרושתו, שנערכה ביום 17.2.00. מהרישומים ביומנה של קרולין (ת/121) עולה כי ביום 7.2.00 נורית ומייקל סימון הגיעו ארצה. כן הוכח, כי כרטיס טיסה לאתונה ובחזרה, למועדים שלפני בר המצווה, נרכש עבור נורית סימון על חשבון קרולינה, ונרשם בספריה כ"הוצאות כשרות".

ביומניה של קרולין לשנים 2000-2001 (ת/121, ת/114) מופיעים מספרי הטלפון בבית ובעבודה, ומספר הפקס, של נורית סימון, בארה"ב.

הוכח, כי ת/8 נשלח ביום 5.5.99, היינו יום לפני פתיחת חשבון הבנק של עינרד, ממשרדי קרולינה לאותו מספר פקס של נורית סימון שמופיע ביומניה של קרולין.

כשעומת הנאשם עם עובדות אלה, מסר מספר גרסאות סותרות. בחקירתו ת/4 טען כי אינו יודע כיצד ת/8 נשלח מהפקס של קרולינה. בעדותו טען תחילה כי אינו יודע למי שלח את ת/8, הכחיש כי שלח את הפרוטוקול הנ"ל לנורית סימון, ואף טען כי מספר הפקס ביומן של קרולין אינו של נורית סימון. בהמשך, שינה גרסתו וטען כי אכן שלח את ת/8 לנורית סימון הדירקטורית של עינרד, לצרכי תיוק, אולם המשיך לטעון כי אינו מכיר אותה, וכי דודתה של אשתו נקראת "נורית סיימון" והיא אינה קשורה לחברת עינרד ולמסמכים הנושאים את שמה של **נורית סימון**, שהוגשו בתיק. לא היה לו הסבר מדוע לא סיפר בחקירותיו על הדודה "נורית סיימון", והכחיש כי מכיר נורית מחו"ל, למרות שנשאל מספר פעמים עליה, גם בהקשר המשפחתי של השתתפות בבר מצווה של בנו.

כמו כן, לא היה לנאשם הסבר לכך שביומניה של קרולין מופיע מספרי הטלפון והפקס של "נורית סימון" אחת בלבד, ואם אין מדובר בדודתה של קרולין, מדוע היתה קרולין צריכה לרשום לעצמה את פרטי הדירקטורית של חברת עינרד.

יתר על כן, הוכח כי בפירוט השיחות היוצאות מבית הנאשם (ת/133) כלולות שיחות טלפון רבות למספרי הטלפון של נורית סימון, הרשומים ביומנה של קרולין. **מדובר בשיחות ארוכות, שהחלו עוד קודם להקמתה של עינרד, ונמשכו לאורך שנת 1999.** אם טענת הנאשם היא שאותה נורית סימון שרשומה ביומניה של קרולין אינה דודתה, אלא הדירקטורית שאינו מכיר, כיצד יתכן שהוא ו/או קרולין שוחחו עם אותה דירקטורית לא מוכרת **עוד לפני הקמת עינרד**, וגם לאחר מכן, שיחות ארוכות? זאת כאשר לטענתו לא היה לו כל קשר אישי עמה, לפני או אחרי הקמת החברה?

עוד הוכח, כי הועברו מחשבונה של קרולין סכומי כסף של אלפי דולרים לחשבונה של נורית סימון בחו"ל (ת/112), כאשר הוראות העברת הכספים נשלחו ממכשיר הפקס בביתו של הנאשם (ת/113). בטפסים ציינה קרולין, כבעלת החשבון ממנו הועברו הכספים, כי המוטבת הינה דודה שלה. יש הצלבה בין מועד העברת סך של \$3,000 לנורית סימון, ב-9.5.99, לבין שיחות טלפון שנערכו מבית הנאשם לטלפון של בית נורית סימון באותו יום, כך שהדעת נותנת כי מדובר בשיחות שעניינן ביצוע ההעברה, לרבות מסירת פרטי חשבון הבנק של המוטבת, כעולה מהתרשומות הכלולות בת/113. בנוסף, יש סמיכות זמנים בין מועד ביצוע ההעברה לבין מועד פתיחת חשבון הבנק של עינרד ורישום נורית סימון כבעלת השליטה והנהיגה בחשבון החברה, שלושה ימים קודם לכן, כך שמסתברת המסקנה כי יש קשר בין התשלום לבין

השימוש בשמה וחתימתה של נורית סימון כיו"ר דירקטוריון חברת עינרד להקמת החברה ופתיחת חשבון הבנק שלה.

גרסת הנאשם, לפיה רק "צירוף מקרים מופלא" הוא שגם הדירקטורית העלומה של עינרד, שהינה תושבת לוס אנג'לס ודוברת עברית, אשר פרטיה רשומים משום מה ביומנה של קרולין, נקראת נורית סימון, וכך נקראת גם דודתה של קרולין, שאף היא תושבת לוס אנג'לס ונמצאת בקשרים אישיים עם הנאשם ומשפחתו, הינה לעג לשכל הישר. בנוסף, עולה מגרסת הנאשם תמיהה, למה ומדוע מינה עיסמת, שהינו אזרח מצרי דובר ערבית בלבד, כגרסת הנאשם, דווקא יהודיה תושבת לוס אנג'לס כדירקטורית יחידה בחברה, שלטענת הנאשם שייכת לו, וזאת כאשר לא ידוע על כל פעילות של החברה בלוס אנג'לס, וכיצד זה אין לה כל דירקטורים מצרים.

הנאשם, שהתנגד להעדת קרולין כעדת תביעה נוכח היותה בת זוגו, התנגדות שהתקבלה, **נמנע מלזמן את קרולין או את דודתה נורית סימון כעדות הגנה**, לתמיכה בגרסתו והפרכת המסקנות הברורות העולות מראיות אלה, על אף הקשרים המשפחתיים הקרובים עמן, וחומרת האישומים נגדו.

הנאשם אף חזר בו בהמשך חקירתו הנגדית מהגרסה הראשונית שמסר, לפיה אין קשר בין נורית סימון הדירקטורית לנורית סימון הדודה, ואישר כי עו"ד דואני ידעה לומר שמדובר בקרובת משפחה של קרולין כי "כנראה היא מכירה את המשפחה ומכירה את הדודה של אשתי", אישר כי הוא מתקשר פעמים רבות למספר הטלפון של נורית סימון הדודה, הרשום ביומן של קרולין, ואליה שלח בפקס את 8/ת, וכי שיחות הטלפון בת/133 והעברת הכספים בת/113 ות/112 היו לדודתה של קרולין. משמע, הנאשם אישר כי מדובר באותה אשה ממש, הגם שבהמשך ניסה לשוב ולטשטש מסקנה ברורה זו.

בדומה לגישתו המתחמקת והמטשטשת ביחס לטפסי הבנק ת/7 ות/13, הנאשם ניסה להרחיק עצמו גם מת/8. בחקירתו ת/3 טען, כי קיבל את הפרוטוקול ת/8 בפקס מעורך הדין של נורית סימון. בניגוד לכך, טען בעדותו כי קיבל אותו מעיסמת, אך לא הסביר כיצד ובאלו נסיבות, ואף לא ידע להסביר את הגרסה הסותרת שמסר בחקירתו. בנוסף, העובדה כי ת/8 כתוב בעברית, אינה מתיישבת עם הטענה כי קיבל אותו מעיסמת, אזרח מצרי הדובר ערבית בלבד, שאין זה סביר שיערוך פרוטוקול לחברה שלו בעברית, שפה אותה אינו מבין. הנאשם העלה ספקולציה כי אולי מדובר בתרגום של מסמך הכתוב באנגלית או ערבית, אך לספקולציה זו אין כל אחיזה בראיות.

לאחר שנאלץ להודות בעדותו כי שלח את הפרוטוקול ת/8 לנורית סימון, לדבריו "הדירקטורית", נשאל מדוע שלח אותו אליה והשיב כי לצורך תיוק - תשובה מופרכת לנוכח העובדה כי מדובר במסמך שלכאורה היה צריך להיות בידו הדירקטורית נורית סימון מלכתחילה, בעת שכתבה אותו וחתימה עליו, ולא היה כל צורך לשלוח אליה את העותק שלו "לתיוק". ההסבר ההגיוני היחיד, המתיישב עם מועד משלוח הפקס ממשרד קרולינה לנורית סימון, הוא כי ת/8 הוכן ע"י הנאשם ונשלח לדודה נורית סימון לצורך חתימתה, ואז הועבר בפקס בחזרה אל הנאשם - לצורך הצגתו **למחרת היום** בבנק, בעת פתיחת החשבון לעינרד. בהקשר זה יש לציין את העברת הסך של \$3,000 לחשבונה של נורית סימון, 4 ימים לאחר החתימה שלה על ת/8. לנאשם לא היה כל הסבר לסיבתה של העברה כספית זו, שאינה מתיישבת עם הצהרתו למס הכנסה, כי בשנת 1999 הרוויחו הוא וקרולין יחד סך של 6,000 ש"ח לחודש, ובהעדר כל טענה לנזקקות כלכלית של הדודה, המתגוררת בבוורלי הילס לוס אנג'לס.

מכלול הראיות מוביל למסקנה היחידה, המתחזקת בשקריו של הנאשם ובאי הבאת עדויות רלוונטיות שבשליטתו, כי הנאשם הוא שהקים את עינרד תוך שימוש בדודתה של קרוליין, נורית סימון המתגוררת בלוס אנג'לס, כ"אשת קש" שנרשמה במסמכי החברה כדירקטורית, וערך את המסמכים שהוגשו לבנק, כל זאת כדי להעביר לעינרד חלק מהכנסותיה של קרולינה ולהרחיקן מטווח זרוען של רשויות המס, ובמטרה ליצור חיץ והפרדה מלאכותית בין הנאשם וקרולינה לבין עינרד.

העברת הכספים מעינרד לנאשמים

המישור השני, המלמד על הקשר הגורדי בין הנאשם לעינרד, הוא מסלול העברת הכספים. כל תשלומי הלקוח חטיפון, ששולמו כנגד חשבוניות עינרד, הגיעו לחשבון הבנק של קרולינה ומשם לידי הנאשם וקרוליין.

אין מחלוקת, כי כל השיקים שנתנה חטיפון לפקודת עינרד הוסבו לקרולינה, הופקדו בחשבון קרולינה, ונרשמו בספריה לזכות הנאשם כהלוואת בעלים בכרטיס שלו או של קרוליין, וזאת על פי הוראתו של הנאשם (ראו הצהרת ב"כ הנאשם בעמ' 30 ש' 16-18 לפרוט' 27.8.08, הצהרת הצדדים בעמ' 52 ש' 18-21 לפרוט' 10.9.08; ת/46 - ת/77; ת/115).

מנהל חטיפון, מרק בלכר, העיד כי לבקשת הנאשם, רשם חלק מהשיקים עבור הירקות שרכשה חטיפון מקרולינה לפקודת עינרד, בהתאם לחלוקה שקבע הנאשם בין עינרד לקרולינה. הוכח כי בלכר מחק לבקשת הנאשם את המלים "למוטב בלבד" על השיקים שנרשמו לפקודת עינרד, וכי הנאשם חתם חתימות הסבה והעביר שיקים שהיו לפקודת עינרד - לחשבון קרולינה (ת/41).

גרסת הנאשם, כאילו הכספים שולמו לעינרד, חברה בשליטתו של עיסמת שסיפקה לחטיפון שירותי אחסנה של הירקות הקפואים שרכשה מקרולינה, וכי עיסמת מצידו הלווה את הכספים הללו לנאשם/לקרולינה, נותרה עומדת על כרעי תרנגולת, ללא כל תימוכין, והופרכה בנקודות רבות.

הסברו של הנאשם, כי מדובר בהלוואה "סדרתית" שנתן לו עיסמת, וזאת ללא הסכם בכתב, ללא ריבית וללא מועד פרעון מוסכם, אינו מעורר אמון. הנאשם טען, כי פרע את ההלוואות בהעברות בנקאיות מחשבון קרולינה לחשבון עינרד במצרים (ת/1 עמ' 12, 17). ברם, רוב התשלומים מחשבון קרולינה לחשבון עיסמת במצרים הינם על פי מסמכי יבוא (ראו ת/71 ו עדות רו"ח מר בעמ' 53 ש' 4-7 לפרוט' 10.9.08), ואלה שאינם כאלה - לא מגיעים לסדר גודל דומה לסכומי ה"הלוואות".

גרסת ההלוואה אינה מהימנה או סבירה בנסיבות בהן כל התשלומים לעינרד, בגובה מליוני שקלים, הועברו במלואם לנאשמים ללא כל עיגון בהסכם הלוואה בכתב, ללא קביעת מועדי פרעון, בטחונות ואחוזי ריבית. בנוסף, הנאשם לא הצהיר על הלוואות אלה בהצהרת ההון שלו לשנת 2000 (בת/116) ללא הסבר לכך. בנוסף, לא יכול היה הנאשם להציג כל תכתובת בינו לבין עיסמת, לגבי הסכומים המצטברים של ההלוואות, לגבי פרעון סכומים כאלה או אחרים על החשבון, חישוב היתרה שנשארה לפרעון וכו' - ואין זו דרכם של לווים ומלווים, גם אם הם ביחסי ידידות, להעביר כספים

ללא כל התחשבות, במשך תקופה ארוכה, כדי שהנאשם יחזיר אותם בזמנו הפנוי ולאט לאט, כגרסתו (ת/4 עמ' 7).

הנאשמים טענו כי יש חיזוק לגרסת הנאשם בעדויות עדי ההגנה, שמואל אבו חצירא ואליעזר גיספן, על כך שבביקוריהם במצרים כמשגיחי כשרות שמעו מעיסמת תלונות על כך שהנאשם חייב לו כסף רב. עדויות אלו מעוררות תמיהה, שכן לא מובן מדוע ישתף עיסמת, איש עסקים מצרי, דווקא משגיחי כשרות מישראל שאין לו כל קשר עסקי עמם ואינם חברי הקרובים, בתלונה שלו על חוב של הנאשם כלפיו, שכלל אינו מעניינם. תמיהה זו מתחזקת נוכח הזמן הרב שחלף בין הזמן עליו מדובר (חוב משנת 2000-2001) לבין המועד בו פגשו עדים אלה את עיסמת ושמעו ממנו תלונה כזו. העד שמואל אבו חצירא החל לנסוע למצרים משנת 2001 והמשיך לנסוע, 3 פעמים בשנה, עד שנת 2011. עדותו על כך שעיסמת סיפר לו שנתן לנאשם הלוואות ויש לו צרות איתו, מעבר לתמיהה שהיא מעוררת, אינה ממוקדת בנקודת זמן כלשהי לאורך עשר שנים תמימות אלה, כך שלא ניתן לקשר בין שיחה זו לבין חוב משנת 2000-2001 דווקא. העד אליעזר גיספן מסר כי החל לנסוע למצרים בשנת 2006-2007, פעמיים-שלוש בשנה, והמשיך לנסוע עד שנת 2012. מכאן שלא הוכח כל קשר בין התקופה הרלוונטית לכתב האישום לבין חוב של הנאשם, ככל שקיים, לעיסמת, בשנים עליהן מדבר העד.

בפועל, עשה הנאשם שימושים פרטיים, לניהול אורח חיים ראוותני, בכספים שהוזרמו מעינרד לקרולינה כהלוואות בעלים, וכרטיסו בחברה חוייב בגינם.

הנאשם הכין, והציג בחקירתו ת/4, מסמך **בעברית** בו כתב בכתב ידו טיוטה לפיה יש לו רשות מעיסמת להשתמש בתקבולי עינרד מחטיפון, ולדבריו עשה זאת כדי לבקש מעיסמת לערוך עבורו מסמך כזה, לצורך הצגתו בפני בית המשפט/רשויות המס, אך בפועל לא הוצג כל מסמך בחתימת עיסמת.

חשבוניות עינרד - סותרות את הטענה להיות עינרד קונצרן רב פעילות

מעבר לאמור לעיל לגבי הקשר ההדוק בין הנאשם לעינרד **למן הקמתה**, עובדה נוספת המוכיחה כי עינרד שהוציאה חשבוניות לחטיפון אינה קונצרן מצרי ענק אלא חברה "על הנייר", ללא כל פעילות והמצויה בשליטת הנאשם בלבד, היא כי כל החשבוניות שהוצאו ע"י עינרד לחטיפון הינן **במספרים עוקבים**. כך, בריכוז חשבוניות עינרד לחטיפון בשנת 2000 (ת/28) ניתן לראות כי הוצא לחטיפון רצף של חשבוניות בעלות מספרים סידוריים עוקבים, ממס' 2103 במאי 2000 עד מס' 2116 בדצמבר של אותה שנה (למעט חשבונית מס' 2112, שחסרה ברצף). זאת, כאשר פערי הזמנים בין עסקה לעסקה הם גם של חודש ויותר. בשנת 2001 ממשיך רצף החשבוניות בעלות המספרים העוקבים, כעולה מת/27, ממס' 2117 בינואר 2001 עד מס' 2124 בפברואר 2001.

משמעות הדבר, שעינרד ביצעה, לאורך תקופה של תשעה חודשים, עסקאות עם חטיפון בלבד! **הדבר עומד בסתירה מוחלטת לטענה כי עינרד הינה קונצרן רב זרועות ופעילות עסקית.**

בנוסף, החשבוניות נראות כאלה שהונפקו במעבד תמלילים ולא בבית דפוס, ואין בהן פרטים מינימליים של החברה כגון

מספר התאגיד, טלפון, פקס, כתובת. כמו כן, יש הבדל בין הכיתוב על החשבונית (international company) לבין החותמת (international business company), כאשר הכיתוב על החשבונית הינו באנגלית עילגת. כל הנתונים הללו מלמדים על כך שאין מדובר בחשבוניות של קונצרן גדול אלא מסמכים בייצור אישי חובבני.

הנאשם טען בחקירתו ת/1 כי חשבוניות עינרד הודפסו במצרים ונשלחו אליו בדואר, בחברת שילוח בינ"ל או דואר רב חובל, אך אין כל ראיה או סימן למשלוח מחו"ל בדרך כלשהי. לעומת זאת, הוכח כי החותמת על החשבוניות היא החותמת שהיתה אצל הנאשם ושימשה בין היתר להחתמת הטפסים בבנק לאומי בעת פתיחת חשבון עינרד (ת/12), והחתימה על החשבוניות היא חתימתו של הנאשם. כשהוצגה אחת החשבוניות לנאשם בחקירתו ת/1 ונשאל אם הוא מזהה את החתימה כחתימתו, השיב תשובה מתחמקת כדרכו: "אולי כן, אני לא מזהה".

העדר כל ראיה לפעילות עסקית אחרת של עינרד, מלבד העסקאות עם חטיפון

הנאשם, אשר לטענתו שומר על קשר רציף עם עיסמת ואף ניסה לדבריו להזמין לעדות אלא שהדבר לא הסתייע עקב אי מתן אפשרות לכניסתו ארצה ע"י רשויות הבטחון, לא השכיל להציג ולו מסמך אחד של עינרד או של עיסמת, המעיד על כך שעינרד היא חברה פעילה במצרים וכי החברה היא חברה בשליטתו של עיסמת, ולסתור את המסקנה העולה מהעובדה, כי כל החשבוניות שהוצגו בתיק, ושהוצאו מפנקס החשבוניות של עינרד **ברצף במשך תקופה ארוכה**, הוצאו **לחטיפון בלבד**. נוכח קשריו הטובים עם עיסמת, לא היתה לנאשם מניעה מלהציג העתקים מאומתים של חשבוניות אחרות שהוציאה עינרד, לפני או אחרי החשבוניות נשוא כתב האישום, כדי לנסות להפריך את המסקנה, כי לא היתה לעינרד פעילות אחרת מלבד אותן חשבוניות שהוציאה לחטיפון, בתקופה הרלוונטית.

כל שהציג הנאשם במסגרת עדויות ההגנה היו עדויות של מספר מפקחי כשרות ששימשו כנציגי הרבנות לצרכי בדיקת כשרות מוצריה המיובאים של קרולינה, אשר התיימרו לזכור כי בביקוריהם במצרים, לפני שנים רבות, ראו שלט עם הכיתוב "עינרד". קשה להאמין כי שם נטול משמעות, הרשום על שלט שראו לעתים לא תכופות, ייחקק בזכרונם של עדים אלה שנים רבות לאחר הביקור, בהעדר כל קשר וזיקה אחר לחברה בשם זה. בנוסף, גם אם קיים על מפעל או מחסן כלשהו במצרים שלט בעל כיתוב "עינרד", בערבית או אנגלית, אין בכך כל ראיה כי יש קשר בין השם על השלט, והחברה שמאחוריו, לבין **חברת עינרד מא"י הבתולה, שהוציאה את חשבוניות המס נשוא כתב האישום**. מה גם, שקיימת אפשרות שהנאשם שאב את השם עינרד משם חברה או מפעל בו נתקל בביקוריו במצרים.

פעילות הנאשם בשם עינרד - נרחבת ובלעדית

הנאשם טען כי פעל בעינרד כנציג או מיופה כח של עיסמת בישראל, ותו לא. בפועל, הוכח כי הנאשם, והוא לבדו, פעל בשם עינרד, בכל המישורים.

הוכח, כי הנאשם התחייב וחתם בשם עינרד, מעבר לזכויות חתימה בחשבון הבנק שלה. הנאשם אישר שהיתה לו חותמת של עינרד, לדבריו "מלפני שפתחנו את החברה". בחקירתו ברשות המסים הודה כי היתה לו זכות חתימה במסמכי עינרד באופן כללי, ולא רק בחשבון הבנק (ת/1 עמ' 12 ש' 2-3).

הנאשם חתם על מסמך ת/31 שהוא נייר מכתבים הנושא את שמה של עינרד ושתוכנו כתוב בעברית, ובו "הודיעה" עינרד לחטיפון עבור מה בוצעו התשלומים של חטיפון לעינרד. זאת, בעקבות דרישתו של רואה החשבון של חטיפון, אביב ברוש, שערך ביקורת ספרים וראה כי חשבונית עינרד הנחזות כחשבונית עבור קניית ירקות, אינן מלוות ברשימון מכס כנדרש במקרה של יבוא ירקות מחו"ל. לפיכך, "הוסבר" במסמך, כי התשלומים לעינרד הינם עבור אחסנה. הנאשם בחקירתו הנגדית הכחיש קשר למסמך זה וטען כי אינו יודע מי כתב אותו, הוא אינו חתום עליו ולא קשור אליו. לעומת זאת, בחקירתו ברשות המסים הודה הנאשם כי הוא ערך את המסמך על דף ריק של עינרד עם חותמת, וחתם עליו (ת/1 עמ' 16 ש' 22-26). הנאשם התכחש לגרסתו בחקירה וטען כי זה פיברוק של החוקרים, וזאת על אף שלא התנגד לקבילות הודעותיו. לעומת זאת, בישיבת ההמשך של החקירה הנגדית, שכח הנאשם את הכחשתו, והודה כי החתימה על ת/31 היא שלו.

יתר על כן, השוואה חזותית של חתימות הנאשם על מסמכים שאינם במחלוקת (ת/1, ת/31 בו הודה לסירוגין, ת/4יב, ת/41, והודעותיו בחקירה) עם החתימות לצד חותמת עינרד על גבי החשבוניות שלה (דוגמת ת/35), מראה דמיון מובהק. יש לציין, כי בחקירתו ברשות המסים מסר הנאשם כי "ייתכן" שחתם על חשבוניות עינרד וכי צריך לבדוק אותן. לעומת זאת, בעדותו התכחש לכך, אך השוואה חזותית מלמדת אחרת.

כמו כן הוכח בעדותו של פקיד בנק לאומי ארתור דיקד, כי הנאשם היה היחיד שביצע פעולות בחשבון עינרד, כי נהג בחשבון מנהג בעלים, הגיע לסניף כמה פעמים בשבוע וכי ביצע באמצעות חשבון הבנק של עינרד גם פעולות של תשלומים עבור יבוא ירקות ממצרים לישראל ע"י קרולינה. ברי כי תשלום כזה אינו מתיישב עם הטענה כי עינרד היתה חברת אחסנה מצרית (ראו ת/2 עמ' 6-7, שם טען הנאשם, שנחקר בחשד להונאת המכס ע"י רישום סכום מופחת ברשימוני היבוא, כי יבא ירקות קפואים מהונגריה, מכר אותם לעינרד, והם נשלחו ישירות מהספק למצרים, ועל כן עינרד שילמה לספק חלק מהמחיר...). מספר הטלפון של קרולינה הוא שמופיע על השיקים של עינרד. מסמכי הבנק אינם מבססים את טענת הנאשם כי לעיסמת היתה זכות חתימה בחשבון, אלא להפך. גם טענת הנאשם, כי ביצע את כל הפעולות בחשבון עינרד לבקשת עיסמת, אינה נתמכת בכל מסמך שהוא. מעדות פקיד הבנק עולה כי עיסמת ביקר בהזדמנות מסויימת בסניף יחד עם הנאשם - אך מן ההן עולה הלאו, היינו כי לא היה לו כל שיג ושיח עם פקידי הבנק, ולא הוצג ע"י הנאשם כבעל החשבון או החברה.

התנהלות הנאשם בקשר לחשבון הבנק של עינרד, והפעולות שביצע בו, מלמדים על הזהות והשליטה המלאה של הנאשם כלפי עינרד.

מהות העסקאות בין הנאשמים ועינרד לבין חטיפון: פיצול מלאכותי של חשבוניות

כאמור בכתב האישום, לשיטת המאשימה, פיצל הנאשם את חשבוניות המס שהוציאה קרולינה לחטיפון באופן שעל חלק ממחיר הירקות שסוכם בין הצדדים נרשמו חשבוניות של קרולינה, ואילו על חלקו האחר, ברוב המקרים כ-40% מהסכום הכולל, נרשמו חשבוניות של עינרד.

הוכח, כי לאחר שרואה החשבון של חטיפון, אביב ברוש, ערך ביקורת על ספרי חטיפון באפריל 2001 והתריע כי רשויות

המס עשויות לפסול את חשבוניות המס של עינרד, המשקפות לכאורה יבוא ירקות מחברה זרה, אך אין בצידן רשימוני מכס, נערכה ישיבה דחופה בהשתתפות הנאשם, וסוכם בין הצדדים כי חשבוניות עינרד לשנת 2000 יבוטלו, וקרולינה תוציא חשבוניות במקומן. הנאשם אף התחייב בשם קרולינה להוציא חשבוניות כאלה. סכום החשבוניות של עינרד לשנת 2000 עמד על 1.413 מיליון ש"ח (\$350,000). עובדות אלה עלו מעדויותיהם של רו"ח אביב ברוש ומרק בלכר, מנהל חטיפון.

ואכן, רוב חשבוניות עינרד לשנת 2000 ותחילת 2001 בוטלו בספרי חטיפון, אך במקום למסור לחטיפון חשבוניות של קרולינה כפי שסוכם, מסר הנאשם חשבונית של ספק שלו במצרים בשם אל מארווה, על הסכום הכולל של החשבוניות שבוטלו, וחטיפון הסכימה לקבל את החשבונית מאחר שנכתב עליה שהיא בגין אחסנה, שירות שאינו טעון רשימוני יבוא.

הנאשם טען, כי מלכתחילה חשבוניות עינרד ניתנו לחטיפון בגין אחסנה, וזאת לאחר שמנהלי חטיפון ערכו הסכם אחסנה עם עיסמת, שפעל בשם עינרד. הנאשם מסר כי ככלל, הוא רוכש סחורה במצרים, דואג לאחסנתה ולאספקתה ללקוחות, והלקוח משלם מחיר כולל לק"ג (ת/2 עמ' 2 ש' 13-8). חריג יחיד לכך היה הלקוח חטיפון, אשר ביקש לפצל את ההתקשרות לרכישת הירקות הקפואים (מקרולינה) מההתקשרות לאחסנתם (ע"י עינרד), למטרת חסכון בעלויות. לטענתו, חשבוניות עינרד הוצאו בגין אחסנת הירקות הקפואים במצרים, והנאשם שימש בהקשר זה רק כשליח שמסר אותן לחטיפון. **גרסת הנאשם נשענת איפוא על קיומו של הסכם ישיר בין עינרד, באמצעות עיסמת, לחטיפון, עובר להוצאת חשבוניות עינרד.** עוד יש לציין, כי גרסה זו עומדת, א פריורי, בניגוד לכתוב על גבי חשבוניות עינרד, ולפיו הוצאו **בגין ירקות קפואים ולא בגין אחסנה** (ת/24, ת/25, ת/36, ת/37).

עדות מרק בלכר, מנהל חטיפון (להלן: **בלכר**), עומדת בניגוד לגרסת הנאשם בדבר פיצול ההתקשרות של חטיפון לשני ספקים נפרדים. בלכר העיד מפורשות, כי ההתקשרות של חטיפון באמצעותו היתה עם הנאשם בלבד, כאשר הנאשם נקב במחיר כולל לק"ג סחורה, עבור כל סוג ירק קפוא, כאשר במחיר זה היו מגולמים כל הרכיבים - הירקות, הכשרות, האריזה, ההקפאה, האחסון והשינוע. מבחינתו, לא היה לו עניין בחלוקה הפנימית של המחיר הכולל שגבה ממנו הנאשם למרכיבים השונים היוצרים את התמחור ללקוח, ואם הנאשם שיתף אותו מעת לעת, בשיחות שהיו ביניהם, במידע על העלויות מהן מורכב המחיר, הדבר נעשה אגב אורחא ומיוזמתו של הנאשם.

בלכר העיד, כי **לא היתה כל התקשרות חוזית בין חטיפון לעינרד, בכתב או בעל פה, אלא עם קרולינה (ע"י הנאשם) בלבד** (עמ' 17 לפרוט' 27.2.08, ש' 26-27). כל התשלומים שביצע היו לנאשם בלבד, עבור הסחורה שסופקה, וגם השיקים שהוציאה חטיפון לפקודת עינרד שולמו עבור הסחורה שרכש מהנאשמים, כאשר פיצול התשלום הכולל של כל אספקה לשני שיקים, האחד לפקודת קרולינה והשני לפקודת עינרד (דוגמת ת/24), נעשה לבקשת הנאשם. לדבריו, רק כאשר רו"ח ברוש התערב בדרך ההתנהלות דגן, והתריע כי חשבוניות עינרד עלולות להפסל ע"י רשויות המס, נמסר לו ע"י הנאשם כי מדובר בחשבוניות עבור אחסנה במצרים.

בלכר, שהיה העד היחיד שיכול היה לתמוך בגרסת הנאשם לעניין פיצול ההתקשרות של חטיפון עם קרולינה לבין ההתקשרות עם עינרד למטרת אחסנה (מאחר שעיסמת לא הובא לעדות מטעמים שיפורטו), **כלל לא נחקר ע"י ההגנה לגבי גרסת הנאשם על התקשרות חוזית נפרדת בין חטיפון לעינרד, באמצעות עיסמת.** אי הצגת גרסת

הנאשם לעד היחיד שיכול לאשרה או להפריכה, כאשר העד נחקר ארוכות, מדברת בעד עצמה ומלמדת על שקריות הגרסה.

גרסת הנאשם עצמה, בנקודה מהותית זו, עברה שינויים במהלך הזמן: בעוד שבחקירתו טען כי הוא אישית לא היה מעורב בהתקשרות החוזית בין חטיפון (בלכר) לבין עינרד (עיסמת) (ת/4 ש' 224-225), הרי שבעדותו מסר גרסת הפוכה וטען כי לאחר שבלכר ביקש לחסוך בעלויות האחסנה, נסע הנאשם יחד עם בלכר ומרק לויט מחטיפון למצרים, ושם ערכו הסכם עם עיסמת לפיו חטיפון תשלם ישירות לעיסמת-עינרד עבור אחסנה. הנאשם העיד כי נכח בשיחות שקדמו לחתימת ההסכם וכי הוא תרגם בין חטיפון לעיסמת. הנאשם העיד ואף מסר בחקירתו ת/4 כי היה הסכם בכתב והוא אף היה צד להסכם, אולם כל הסכם כזה לא הוצג ע"י ההגנה. כאמור, בלכר העיד כי לא היה הסכם כזה, וגם ר"ח ברוש העיד כי לא ראה הסכם כזה, והדבר מלמד כי **במועד עריכת הישיבה עם הנאשם באפריל 2001, כלל לא היה הסכם אחסנה בין חטיפון לעינרד, שהרי אילו היה הסכם כזה - הנאשם ובלכר היו מציינים את קיומו באזני ר"ח ברוש.**

החשבוניות שהוצגו מלמדות על פיצול מלאכותי של חשבונית בגין עסקת יבוא אחת לשתי חשבוניות ששתיהן עבור ירקות קפואים, והמילה אחסנה כלל אינה מוזכרת. כך, בחשבונית הרכש מס' 32 של חטיפון (חלק מת/39) מפורט כי הגיעו למחסני חטיפון 120 טון תירס מקרולינה, במחיר של 4.3 ש"ח לק"ג. הסכום הכולל עבור המשלוח הוא איפוא 516,000 ש"ח לפני מע"מ. צוין כי מתוך הסכום הנ"ל, 240,000 ש"ח הינם "חייב בעינרד", והיתרה 276,000 ש"ח. בגין סחורה זו קיבלה חטיפון שתי חשבוניות: אחת מקרולינה בסך 276,000 ש"ח + מע"מ, והשניה מעינרד בסכום דולרי של \$59,000 (השווה ל-240,000 ש"ח), שתיהן מאותו תאריך (בת/37). על שתי החשבוניות נכתב כי הן עבור ירקות קפואים. ת/37 כולל מסמך בכתב ידו של הנאשם המתאר את הפיצול החשבוני בין קרולינה לעינרד, כמפורט לעיל. הכיתוב על גבי החשבוניות, המסמך הנלווה שערך הנאשם והחשבונית הנגדית של חטיפון, מלמדים כולם כי מדובר בעסקה כוללת אחת, שפוצלה מלאכותית לשתי חשבוניות, ולא בשתי עסקאות נפרדות, בתחומים שונים, ועם גופים שונים.

האמור לעיל נכון גם לגבי מוצג ת/38 הכולל אף הוא חשבונית רכש של חטיפון, חשבוניות נגדיות של קרולינה ועינרד המהוות ביחד הסכום הכולל של חשבונית הרכש, ומסמך תרשומת של הנאשם שמפרט את הפיצול (576,485 ש"ח לקרולינה מול 410,000 ש"ח לעינרד). התרשומת ת/28 בהנה"ח של חטיפון, המתארת את חשבונית עינרד כ"השלמה" לחשבונית קרולינה מס' 27 מאותו יום, תומכת בעדות בלכר כי מבחינת חטיפון לא היו עסקאות נפרדות אלא עסקה אחת שפוצלה מלאכותית לשתי חשבוניות.

ברי, כי בשני המקרים, המהווים דוגמאות לדרך ההתנהלות העסקית, המע"מ ומס הכנסה חושבו ושולמו ע"י קרולינה רק על החלק שנרשם על שמה, בעוד שאותם 40% מהתמורה הכוללת שיוחסו לעינרד, לא שולם בגינם לא מע"מ ולא מס הכנסה בישראל.

הפירכה הברורה והניצחת לגרסת הנאשם היא העובדה, כי שיטת החשבוניות המפוצלות בין קרולינה לעינרד בגין אותה עסקה, חלה גם כאשר הסחורה **כלל לא יובאה ממצרים, אלא מאירופה, וממילא לא אוחסנה במצרים בשום**

שלב.

כך, החשבוניות ת/37 ות/39 מתייחסות ל-120 טון תירס שסופקו לחטיפון ב-7.1.01. מת/118, מסמכי עמיל המכס, עולה כי קרולינה קיבלה סמוך לפני אותו מועד 120 טון תירס שנשלחו אליה מהונגריה, מחברת דקו, לנמל אשדוד. בחקירתו ת/2 אישר הנאשם כי דקו ההונגרית סיפקה לו תירס. כשנשאל הנאשם האם ה-120 טון תירס שהגיעו מדקו הם אלה שסופקו ישירות מהנמל לחטיפון, השיב בצורה מתחמקת, כי לא כתוב בחשבוניות קרולינה ועינרד באלו ירקות קפואים מדובר ובאיזו כמות. אכן, הנאשם הקפיד לשמור על עמימות בחשבוניות, ע"י החסרת פרטים בסיסיים, אולם חשבונית הרכש של חטיפון המקושרת לאותן חשבוניות, וכן התרשומות שערך הנאשם בכתב ידו בקשר אליהן, מלמדות באופן חד משמעי מהי הסחורה שסופקה ומה כמותה. הצלבת העולה מהמסמכים מראה כי יש זיקה ברורה בין הכמות וסוג הסחורה של עסקת היבוא מדקו ועסקת המכירה לחטיפון, ולעומת זאת, אין בספרי קרולינה כל עיסקה אחרת של יבוא תירס, בינואר 2001 ובחודשים שקדמו לו (הנה"ח ת/136, ת/137). מכאן, שהתירס שאחסנו במצרים מתבטא כביכול בחשבונית עינרד מס' 2118 (ת/37), לשיטת הנאשם, הגיע לישראל מהונגריה...

כך, קובץ המסמכים ת/38 משקפים עיסקה אחת, הכוללת בעיקר 184 טון שעועית צהובה. החשבוניות של קרולינה ועינרד בגין העיסקה הינן מיום 30.11.00. בהנה"ח קרולינה (ת/137) ניתן לראות כי ביום 21.11.00 הגיעו באניה מהונגריה 184 טון שעועית צהובה עבור קרולינה, לנמל אשדוד (הפירוט של סוג הסחורה והכמות - ברשימון היבוא ומסמכי היצואן ההונגרי). הסחורה שוחררה מהנמל ביום 29.11.00 (מסמך רשות הנמלים בת/137). בגין סחורה זו, שנמכרה לחטיפון למחרת היום ב-699,200 ש"ח, וסחורות אחרות שסכומן 287,285 ש"ח, הוצאו החשבוניות של קרולינה ועינרד, שהסך הכולל של המחיר - 986,485 ש"ח, חולק ביניהן (576,485 ש"ח + מע"מ לקרולינה, 410,000 ש"ח (100,000\$) לעינרד). גם אם נניח לטובת הנאשם כי יתר הסחורה שנכללה באותה עיסקה יובאה ממצרים, עדיין לא יתכן כי סכום החשבונית של עינרד, בסך 410,000 ש"ח, משקף עלות אחסנה של סחורה ששוויה קטן יותר - 287,285 ש"ח!

פירכה נוספת עולה מהשוואת החשבוניות המפוצלות של עינרד וקרולינה לתקופה שלפני אפריל 2001, עם תעריפון האחסון שננקב בהסכם בין חטיפון לאל מארווה מאפריל 2001 ואילך, כאשר לא נטען ע"י הנאשם כי היה שינוי במחירי האחסנה שגבה עיסמת ב"מעבר" מעינרד לאל מארווה. השוואה זו מלמדת ביתר שאת על מופרכות הטענה, כי החשבוניות של עינרד שיקפו עלויות אחסון. כך, חשבונית מס' 27 של קרולינה (ת/38) מיום 30.11.00, שהוצאה במקביל לחשבונית מס' 2115 ע"ס 100,000\$ מעינרד (410,000 ש"ח, כמפורט בחשבונית הרכש 27 של חטיפון ובת/28), מתייחסת לכמות כוללת של 245,984 ק"ג ירקות שונים כמפורט בחשבונית. עלות האחסון לכמות זו, לפי המחיר של 0.25\$ לק"ג, צריכה להיות כ-61,000\$, אך בפועל הוצאה ע"י עינרד חשבונית ע"ס 100,000\$. חשבונית מס' 16 של קרולינה (ת/24) מתייחסת ל-36,540 ק"ג ירקות, כמפורט בחשבונית הרכש מס' 16 של חטיפון. עלות האחסון לפי המחיר של 0.25\$ לק"ג צריכה להיות כ-9,000\$, אך החשבונית שהוצאה ע"י עינרד (מס' 2106) הינה ע"ס 25,000\$. לעומת זאת, חשבונית מס' 2105 של עינרד, שמשקפת אחסון של כ-40,000 ק"ג ירקות, הינה ע"ס 12,500\$ (ת/25), דבר המלמד על העדר כל קשר אריתמטי בין משקל הירקות הכלולים בחשבונית העיסקה של קרולינה וחשבונית הרכש המקבילה של חטיפון, לבין גובה החיוב בחשבוניות עינרד.

מכאן עולה בבירור שאין מדובר בחשבוניות עבור אחסון, שעלותו מחושבת בצורה פשוטה, לפי משקל כפול מחיר קבוע, אלא בחלוקה שרירותית של הסכום הכולל של העסקה בין שתי החברות, על פי החלטתו של הנאשם.

הנאשם נדרש בחקירתו הנגדית להסביר את העולה לכאורה מהמוצגים הנ"ל, כי 40%-45% ממחיר המוצר הינם בגין עלויות אחסון. הסברו של הנאשם היה, כי לעתים היה פחת של סחורה שיצאה מהקירור כשהיא לא ראויה לשימוש, ועינרד היתה צריכה להחליף את החלק שהתקלקל. הסבר זה אינו סביר לנוכח הגרסה, שענינרד היתה חברת אחסנה בלבד - ככזו, מנין לה ירקות קפואים מסוגים שונים, בזמנים מיידית ורציפה, כדי "להחליף" את הסחורה שניזוקה? הסבר זה אינו מתיישב גם עם עדות בלכר, כי לא היתה כל התקשרות ו/או התחשבות ישירה בין חטיפון לענינרד, וכי אם חלק מהירקות הגיעו כשאינם ראויים למאכל, ההתחשבות בגין הפחת נעשתה מול הנאשם.

תמיכה נוספת למסקנה, כי מדובר בעסקה אחת שפוצלה לשתי חשבוניות משיקוליו של הנאשם, ולא בשתי עסקאות עם גופים נפרדים, עולה מהמסמך ת/30, אותו ערך הנאשם לאחר הישיבה עם מנהל חטיפון ורו"ח ברוש באפריל 2001, בה הועלתה הדרישה להחלפת חשבוניות ענינרד.

במסמך זה כתב הנאשם, בשם ובחתימת קרולינה:

"הנדון: חשבוניות בגין משלוחי ירקות קפואים.

הננו לאשר כי ביום 31.12.00 היו מאוחסנים במחסני הקירור על שמכם סחורות שיובאו על ידינו עבורכם, ובגין טרם הוצאנו לכם חשבוניות, בסך של \$350,000 (1,413,000 ש"ח). חשבוניות יוגשו לכם על ידינו בגין הנ"ל בהתאם לסיכום בינינו."

בהצהרה זו של הנאשם, בשם הנאשמים, יש הודאה בכך שהסכום שגולם בחשבוניות ענינרד שבוטלו, הינו חלק מהמחיר הכולל של עסקאות היבוא שעשתה חטיפון עם הנאשמים, וכי אחריות הנאשמים היא להנפיק את החשבוניות החסרות. אין במסמך כל אזכור לעלויות אחסנה, אלא נאמר בכותרתו במפורש כי החשבוניות הינן בגין משלוחי ירקות קפואים.

הנאשם בחקירתו ת/1 הודה כי מדובר בהתחייבות של קרולינה להחליף את חשבוניות ענינרד בחשבוניות קרולינה. ברם, הנאשם נתן לנסיבות עריכת המסמך הקשר אחר מבחינת העיתוי והרקע, ומסר כי המסמך נערך במסגרת בירור של חטיפון בסוף שנת 2000 לגבי היקף הסחורה שנותרה במצרים. הנאשם טען כי העריך את שווי הסחורה וציין ששוויה \$350,000, ולטענתו סחורה זו סופקה לחטיפון בשנת 2001, וקרולינה הוציאה חשבוניות בגינה. ברם, גרסה זו עומדת בסתירה לעדותו של רו"ח ברוש, שהיתה מהימנה, לגבי נסיבות עריכת המסמך - הביקורת החשבונית באפריל 2001, וכן אינה מסבירה כיצד הסכום הכתוב במסמך זה בדיוק לסכום חשבוניות ענינרד שבוטלו על פי דרישת חטיפון, המתייחסות לסחורה שהגיעה לישראל וסופקה לחטיפון בשנת 2000, ולא לסכום חשבוניות קרולינה לחטיפון בשנת 2001.

מכאן, שהסברו של הנאשם לנסיבות עריכת המסמך נסתר בראיות מהימנות ואובייקטיביות, ואילו הודאתו, כי קרולינה

התחייבה להוציא חשבוניות לחטיון על הסכום הנקוב בת/30, כפי שעולה גם מנוסח המסמך עצמו, עומדת בעינה.

מסמך נוסף שערך הנאשם, הקושר אותו לעינרד ומלמד כי העסקאות המפוצלות עם חטיון היו של הנאשמים בלבד וכי אין שחר לגרסת ההתקשרות הנפרדת עם עינרד לצורך אחסנה, הוא ת/31. מסמך זה נערך לבקשת חטיון ונשלח אליה לצורך מתן הסבר לרשויות המס, ככל שחטיון תידרש לכך, לגבי מהות החשבוניות של עינרד שלא בוטלו בספרי חטיון. **המסמך נערך ונחתם בשם עינרד על ידי הנאשם, ובו הוא מאשר בשם עינרד כי התשלומים שחטיון משלמת נועדו לכיסוי עלויות "שלנו" בחו"ל הנוגעות לאחסון מוצרים בחו"ל, שינוע מוצרים בחו"ל, רכישת זכויות ושריון כמויות בחו"ל.** מכאן, שהצהרת "עינרד" אינה מפרידה בין עלויות אחסנה לעלויות האחרות הכרוכות ברכישת הסחורה בחו"ל, פעולות אשר בוצעו **ע"י הנאשמים**, כיבואני הסחורות, ולא ע"י חברת אחסון או לוגיסטיקה כלשהי. ברי כי במסמך זה כוונת הנאשם היתה להסביר לחטיון כי חשבוניות עינרד הינן בגין כיסוי עלויות **של הנאשמים**, כיבואני הסחורה, בחו"ל.

החלפת חשבוניות עינרד בחשבונית של חברת אלמארוה המצרית

הנאשם המציא לחטיון חשבונית של חברת אלמארוה המצרית ע"ס \$650,425, נושאת תאריך 20.2.01. על החשבונית נרשם באנגלית כי היא עבור אחסון ירקות קפואים בשנת 2000. ר"ח ברוש הסביר, כי חשבוניות עינרד שבוטלו בספרי חטיון בשנים 2000-2001 היו על סך כולל של \$650,425, ועל כן נרשמה החשבונית המחליפה על סכום זהה.

החשבונית ת/29 הינה איפוא חשבונית שהוצאה **רטרואקטיבית** על ידי **חברה אחרת** מזו שלכאורה אחסנה את המוצרים עבור חטיון, לגרסת הנאשם. ברי כי הנאשם הוא שעמד מאחורי הנפקת מסמך זה, לאחר דרישת רוח"ח של חטיון לבטל את חשבוניות עינרד בספרי חטיון. הנאשם נדרש להמציא חשבוניות של קרולינה במקום חשבוניות עינרד שבוטלו, אך ככל הנראה לא רצה לוותר על יתרון המס שהפיק מהפיצול המלאכותי, ועל כן המציא לחטיון חשבונית של חברה זרה אחרת, אל מארוה, שכלל לא ברור אם דווחה בספריה של חברה מצרית זו.

עוד יש לציין, כי כתב היד (באנגלית ובמספרים) בת/29 ות/83, חשבוניות המקור של אל מארוה, דומה מאד לכתב היד על גבי הטופס של פתיחת חשבון עינרד בבנק לאומי ת/7 ולתרשומת המצורפת לת/42 שנשלחה בפקס ממשד קרולינה (ובה פרטי חשבון הבנק של אל מארוה במצרים) וכן לכתב על השיקים שמשך הנאשם מחשבון עינרד ומילא בכתב ידו (נספחים לת/4) - היינו, **נראה כי מדובר בכתב ידו של הנאשם.**

מאפריל 2001 ואילך הונפקו לחטיון חשבוניות של אלמארוה על אחסנה, וזאת בהתאם להסכם האחסנה בין חטיון לאלמארוה. מדובר בסדרת חשבוניות בעלות מספרים עוקבים, ממספר 751 (ת/29) עד מספר 765 (752 עד 765 כלולות בת/83), אשר כולן למעט שתיים הוצאו לחטיון, ושתיים מהן לקרולינה, וזאת על פני תקופה של **עשרה חודשים**. משמע, חברת אלמארוה סחרה לכאורה **במשך עשרה חודשים עם חטיון ועם קרולינה בלבד**. הדבר מעלה חשד כבד לכך שמדובר בפקס חשבוניות פיקטיבי ולא מדווח, שעמד לשימושו של הנאשם בלבד. גם תאריכי החשבוניות מעלים תמיהות - חשבוניות 756 ו-757 הוצאו לחטיון ונושאות תאריכים 15.7.01 ו-25.7.01, אך חשבונית

758 שלכאורה הוצאה אחריו ומופנית לקרולינה, נושאת את התאריך 30.6.01.

ברי כי חשבוניות אלה הונפקו ע"י הנאשם או לבקשתו, כדי לפתור את הבעיה שנוצרה מבחינתו עקב דרישת חטיון לבטל ולהחליף את חשבוניות עינרד. כדי להניח את דעתו של רוח"ח, המציא הנאשם לחטיון ב-30.4.01 את המכתב ת/42, שנכתב לכאורה ע"י אלמארווה, ובו מודיעה אלמארווה לחטיון על הסדר האחסנה. הנאשם טען כי מסמך זה מבטא את הסכם האחסון שבין חטיון לבין עינרד, ואולם אין מדובר במסמך של עינרד אלא של אלמארווה, המכתב הוכן בדיעבד לאחר הודעת רוח"ח ברוש כי לא ניתן להכיר בחשבוניות עינרד כתשומות בגין רכישת ירקות ע"י חטיון ודרישתו להחליפן, והתעריף של \$0.25 לק"ג, המוזכר בו, הינו פרוספקטיבי ומתייחס לחשבוניות העתידיות ת/83 ולא לחשבונית המחליפה רטרואקטיבית את חשבוניות עינרד שבטלו - ת/29.

גם בלכר העיד, כי לאחר שהתגלתה הבעיה עם עינרד, וחשבוניותיה בוטלו, הגיע ארצה אזרח מצרי בשם עיסמת, שהנאשם הזמין לפגישה עם הנהלת חטיון. בלכר העיד, כי עיסמת הציג עצמו כבעלים של חברת אלמארווה, ולא של עינרד. לדבריו, ההתקשרות עם עיסמת ואלמארווה היתה פרוספקטיבית, ממועד הפגישה עם עיסמת ואילך, ולפיו שולם סכום קבוע של \$0.25 עבור אחסון ק"ג סחורה (למשך כל התקופה מהאחסון עד המשיכה).

לפיכך, אין בהתקשרות עם אלמארווה, שהחלה מאפריל 2001 ואילך, כדי ללמד על קיומה של התקשרות קודמת בין חטיון לבין חברה מצרית כלשהי בשליטת עיסמת לצורך אחסון הירקות שרכשו מהנאשמים, עובר לאפריל 2001.

הנאשמים טענו, כי עצם זמינותו ונכונותו של עיסמת להגיע לישראל ולהתקשר עם חטיון, באמצעות חברת אלמארווה, בהסכם אחסון מאפריל 2001 ואילך, מלמד כי גם העסקאות עם עינרד היו עסקאות אחסנה אמיתיות עם חברה אחרת בשליטתו של עיסמת - היא עינרד. אין בידי לקבל טענה זו, שכן היא מחטיאה את הנקודה הרלוונטית. אין מחלוקת, כי אכן היה צורך באחסון הירקות הקפואים שרכשו הנאשמים במצרים, בטרם שילוחם ארצה, וכי לנאשמים אכן היו הוצאות בגין אחסנת הירקות כאמור, ואלה היו חלק מהמחיר הכולל ששילמה קרולינה לספק המצרי עבור הירקות שייבאה.

ברם, לא היתה כל התקשרות נפרדת בין חטיון לעינרד, או אלמארווה או כל חברה אחרת בשליטת עיסמת, לפני אפריל 2001, ועל כן חשבוניות עינרד אינן אלא חשבוניות פיקטיביות שנועדו להקטין את הכנסתה החייבת של קרולינה ולהבריח חלק מהכנסותיה מהישג ידן של רשויות המס בישראל, ללא שעמדה מאחורי הפיצול כל מציאות עסקית אמיתית. לאחר שהתעוררה בעיה מול רוח"ח של חטיון והנאשם ביקש להכשיר את ההתנהלות הקודמת מחשש לחקירת שלטונות המס, לא היה לו קושי לפנות אל עיסמת, ממנו רכש את הירקות הקפואים, ולבקש ממנו כי מכאן ולהבא התשלום עבור האחסון יבוצע על ידי חטיון - שהרי מבחינת עיסמת אין נפקא מינה מי משלם עבור האחסון, קרולינה או חטיון.

מכאן, שגם לאחר שהוכח כי עיסמת חי וקיים, ונפגש עם מנהלי חטיון אחרי פברואר 2001, וגם אם אניח לטובת הנאשמים את אמיתות הסכם האחסון בין חטיון לעיסמת/אלמארווה מאפריל 2001 ואילך, ואניח גם שהחשבוניות שהונפקו ע"י אלמארווה בהתאם אליו היו אמיתיות ודווחו בספרי חברה זו במצרים, אין בכך ללמד דבר וחצי דבר על

אמיתות חשבוניות עינרד לתקופה שעד פברואר 2001.

בחקירתו הנגדית של בלכר ניסתה ההגנה לשכנעו כי יתכן שהכיר את עיסמת כבר בשנת 2000, אך העד לא היה יכול לאשר זאת, ומעדותו עולה כי מפגשו הראשון עם עיסמת היה בעקבות הבעיה שעורר ר"ח ברוש לגבי חשבוניות עינרד - אירוע שאין חולק שהיה באפריל 2001.

ר"ח ברוש הבהיר, כי בשונה מחשבוניות אל מארווה שהוצאו לאחר אפריל 2001 ושולמו לחשבון החברה המצרית במטבע חוץ, החשבונית ת/29 לא שולמה לספק המצרי אלא בהמחאות שקליות שהועברו לנאשמים הרבה לפני הוצאתה של החשבונית, כמפורט לעיל. לפיכך, חשבונית זו אינה משקפת כל עיסקת אמת בין אל מארווה המצרית לחטיפון, ובוודאי שלא בין עינרד מא"י הבתולה לחטיפון.

אי העדת עיסמת כעד הגנה

הימנעות הנאשם מלהעיד את עיסמת כעד הגנה, פועלת לחובתו, בדומה לאמור לעיל לגבי אי העדת נורית סימון וקרולין. הנאשם עיגן את מרבית גרסת ההגנה שלו בהיותה של עינרד חברה בשליטתו של עיסמת, זאת כאשר אין בנמצא כל מסמכים שיתמכו בטענה זו וכאשר הראיות מצביעות ההפך - היינו כי החברה היתה בשליטת הנאשם וכיו"ר הדירקטוריון שלה נרשמה דודתה של גרושתו, נורית סימון. הנאשם טען כי נמנע ממנו להביא את עיסמת כעד הגנה עקב התנגדות גורמי הבטחון במצרים ליציאתו לישראל, אך חרף החלטת בית המשפט כי עליו להמציא אסמכתאות לכך שעיסמת הגיש בקשה ליציאה לישראל לצורך העדות וכי ניתנה החלטה של גורמי הבטחון המסרבת אשר זאת, לא המציא הנאשם מסמכים כלשהם. זאת כאשר לטענתו הוא בקשרי קירבה וידידות אישית עמוקה עם עיסמת, המבקש לסייע לו במשפטו.

הנאשם הציע את העדת עיסמת בוידאו קונפרנס מחו"ל, והמאשימה התנגדה לכך בנימוק שלא קיים הסכם לעזרה משפטית הדדית בין ישראל ומצרים, ובהעדר התייצבות העד בבית המשפט בישראל אלא באופן וירטואלי דרך מסך הטלוויזיה בלבד, לא ניתן להתבסס על אותנטיות זיהויו, לא ניתן להציג לו מסמכים ולא ניתן להפעיל עליו סנקציות משפטיות שיטילו עליו מורא כלשהו.

גם כאשר נמסר ע"י הנאשם כי עיסמת שוהה בגרמניה במסגרת כנס, והתבקשה על ידו עריכת ועידת וידאו משם, נמסרו הפרטים החיוניים למאשימה רק ארבעה ימים לפני מועד הכנס, באופן שלא ניתן היה ליישם את עריכת ועידת הוידאו בהתראה כה קצרה (ראו מכתב יצחק בלום מנהל המחלקה הבינ"ל).

התרשמתי, כי לא היתה מניעה אמיתית מלהעיד את עיסמת, לרבות בישיבת חיקור דין במדינה עמה יש לישראל אמנה לעזרה משפטית, וזאת נוכח שיתוף הפעולה שלו עם הנאשם ונכונותו המוצהרת להעיד, אך נראה כי הנאשם משיקולי העדיף להימנע מהעדתו, ולהותיר את דמותו ומעורבותו בפרשה - עלומה. הנאשם גם נמנע מלהציג מסמכים רלוונטיים לאי מתן היתר ליציאתו של עיסמת לישראל לצורך העדות, ללא הסבר סביר לכך, בניגוד להחלטת בית המשפט בנדון מיום 29.6.11. יצוין, כי הטענה בדבר המניעות הקיימת מלהעיד את עיסמת עקב סירוב רשויות הבטחון במצרים

הועלתה ע"י הנאשם בתיק אחר - ונדחתה (החלטות ת/138-ת/139). טענה חלופית שהועלתה בעדויות שמיעה מפי עדי ההגנה שמואל אבו חצירא ואליעזר גיספן היתה כי עיסמת אמר להם שלא נותנים לו להכנס לישראל והוא חושש מרשויות הבטחון הישראליות. טענה זו, שכביכול רשויות הבטחון בישראל הן המתנגדות לכניסת עיסמת לישראל, כלל לא גובתה במסמך או בעדות עובד ציבור, שבוודאי ניתן היה להביאה אילו הוגשה ע"י עיסמת בקשה לכניסתו ארצה וסורבה ע"י רשויות בטחון בישראל.

הנאשמים טענו כי על המאשימה היה לדאוג לבצע חיקור דין של עיסמת וכי היא נמנעה מכך משיקוליה. ברם, על פי התשתית הראייתית שהציגה המאשימה, לא היה כל קשר בין עיסמת לבין עינרד, שהנפיקה את החשבוניות לחטיפון ושחשבון הבנק שלה נפתח ונוהל ע"י הנאשם. הטענה לקשר בין עיסמת לבין עינרד מא"י הבתולה, נטענה ע"י הנאשם בלבד, אין לה אחיזה בראיות האובייקטיביות, ועל כן על הנאשם היה מוטל הנטל הראייתי לבסס טענה זו, לפחות ברמה של העלאת ספק סביר לטובת גרסתו.

סיכום

על יסוד הראיות שפורטו להלן, אני קובעת כי הוכח מעל לספק סביר כי הנאשם הוא שהקים את עינרד ושלט בפעולותיה לכל אורך הדרך. כן הוכח, כי הנאשם פיצל את הכנסות קרולינה מחטיפון, בגין הירקות הקפואים שייבאה ומכרה לחטיפון, באופן שחלק נכבד מההכנסות שולם ע"י חטיפון לעינרד, מבלי לשלם מס הכנסה ומע"מ על כנסות אלה. כן הוכח, כי כל התקבולים של עינרד מחטיפון, הגיעו לכיסו של הנאשם והוא עשה בהם שימושים כראות עיניו.

הנאשמים טענו, כי בכתב האישום נכללו מספר טענות חלופיות של המאשימה לגבי הקשר בין הנאשם להכנסות שצמחו בעינרד והאופן בו היה צריך לדווח על הכנסותיה. לטענתם, ניסוח כזה אינו מאפשר לו להתגונן (סעיפים 9-10 לכתב האישום). איני סבורה שיש ממש בטרוניה זו. משהוכח כי הנאשם ועינרד - חד הם, וכי הנאשם לא הצהיר על קשר זה ועל ההכנסות שהפיק מעינרד, בכל דרך לגיטימית, בפני רשויות המס, הרי שמדובר בהעלמת הכנסות בכוונת מרמה, ואין נפקא מינה באלו דרכים חוקיות ניתן היה לדווח על הכנסות אלה, בהיותן הכנסות של אזרח ותושב ישראל, אילו רצה הנאשם לדווח עליהן.

לפיכך אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות המיוחסות להם באישום הראשון.

האישום השני

כאמור לעיל, עניינו של אישום זה הוא כלילת הוצאות פרטיות של הנאשם בספרי קרולינה כתשומות עסקיות הניתנות לניכוי, משמע - שנועדו לייצור ההכנסות ומותרות בניכוי לפי חוקי המס.

הוכח, כי הנאשם השתמש בחשבון הבנק של קרולינה גם לצרכיו הפרטיים. לדבריו, השתמש בכרטיסי אשראי נפרדים להוצאות החברה ולהוצאות הפרטיות, כאשר לגבי שיקים שמשך מחשבון החברה - רשם על הספחים "פרטי" כאשר היה

מדובר בהוצאה פרטית שאין לכלול אותה בספרי קרולינה (ת/1 עמ' 2). בחקירתו הנגדית ניסה לחזור בו מדברים אלה וטען שהחוקרים רשמו כרצונם, למרות שההודעות הוגשו בהסכמה.

הוכח, כי הנאשם העביר את מלוא החומר החשבוני שנאסף אצלו, הן העסקי והן הפרטי, למשרד רו"ח יורם מר, ללא עריכת הפרדה בין סוגי ההוצאות. מנה"ח ברכה רוטשילד ממשרד רו"ח יורם מר העידה, כי כשהתקבל החומר החשבוני מהנאשם, היא ערכה את המיון בין הוצאות עסקיות לפרטיות. כאשר נתקלה בהוצאות עסקיות מובהקות, סיווגה אותן ככאלה, ורשמה בספרי החברה. כאשר מהות ההוצאה לא היתה ברורה, שוחחה עם הנאשם וקיבלה ממנו הסברים. לרוב רשמה את תמצית ההסבר על גבי המסמך הרלוונטי. בדרך כלל לא אמר לה הנאשם כיצד לסווג את ההוצאה אלא נתן לה הסבר על מהותה, אך היו גם מקרים בהם הורה לה בפירוש איך לרשום את ההוצאה. הנאשם בעדותו אישר פרקטיקה זו.

לגבי חלק מההוצאות הפרטיות שנכללו שלא כדין בספרי קרולינה, לא הוכח אם טעות בהבנה, או בשיקול הדעת המקצועי, של מנהלת החשבונות או הרו"ח הוא שהביא לכלילת הוצאות אלה בספרי קרולינה כתשומות עסקיות, או שהיה זה בעקבות מידע שמסר הנאשם - זאת בהעדר רישום כלשהו על גבי החשבונית או ספח השיק, שיהיה בו כדי ללמד על מעורבות הנאשם בהחלטה לסווג את ההוצאה כעסקית, ע"י מסירת מידע כוזב או מטעה לגבי מהות ההוצאה לרו"ח/מנה"ח, או מניפולציה ברישום המסמך עצמו. לפיכך, המאשימה בסיכומיה מיקדה טענותיה במספר פריטים, לגביהם הוכחה, לשיטתה, מעורבות פעילה של הנאשם בסיווג ההוצאה כעסקית תוך הטעיית רו"ח ומנה"ח, והסכימה לזיכוי הנאשם מיתר הפריטים שנכללו בכתב האישום.

לפיכך אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו ביחס לפריטים הבאים: דמי שכירות, תשלום לעו"ד עמירם אלון לגבי רכישת הבית, תשלום לעו"ד שחר למקין לגבי רכישת הבית, הוצאות עבור ציוד השקיה, מחמם מים, מקלחת, קניות בצרכניה, הוצאות כשרות - למעט המפורט להלן.

כפי שיפורט להלן, הוכח מעבר לספק סביר, כי הנאשם מסר מידע כוזב למנה"ח, ואף דאג לכך שמסמכים יערכו בצורה כוזבת, כדי לרשום הוצאות פרטיות כהוצאות עסקיות של קרולינה, בפריטים שיפורטו להלן. במקרים אלה, מסירת מידע מטעה ע"י הנאשם, אם במניפולציה במסמך עצמו ואם בעל פה, שוללת ממנו את הגנת תום הלב וההסתמכות על אנשי המקצוע במשרד רו"ח.

שירותי תיווך לרכישת הבית - "תיווך לשכירות משרד"

הוכח כי כפיר מימון נתן שירותי תיווך לנאשם וקרולין לרכישת ביתם הפרטי ברח' היסמין 1 קדימה (הודעה ת/110 שהוגשה בהסכמה). המתווך נתן לנאשם חשבונית (מצורפת להודעה) בה נכתב שהיא בגין "שירותי תיווך מכירת בית ברח' היסמין מיוסף מנצור". ברם, הנאשם הגיש להנהלת החשבונות את מסמך ת/85 בו נערך שינוי: המילה "מכירת" תוקנה ל-"שכירות", והמילה "בית" תוקנה ל-"משרד". הנאשם אף אמר לברכה רוטשילד שמדובר בתיווך עבור העסק.

המאשימה טוענת, כי הנאשם הוא שביצע את השינויים בחשבונית, וזאת כדי שיוכל להציג את החשבונית כהוצאה מוכרת.

ההגנה טוענת מנגד, כי המאשימה לא הוכיחה מי ביצע את השינוי בחשבונית. לטענת ההגנה, יתכן כי השינוי נבע מכתובת חשבונית קודמת על נייר קופי באופן שאותיות עברו לחשבונית דנן, עוד בטרם נכתבה החשבונית לנאשם. כן טוענת ההגנה, כי החשבונית נכתבה על שם הנאשם וזוגתו, ודבר זה נשאר בעינו ולמרות זאת סווגה מנה"ח את החשבונית כהוצאה עסקית. מכאן, שמדובר בטעות שלה ולא בהטעיה מצד הנאשם.

משרד קרולינה שכן באחד החדרים בבית הנאשם (שכלל חמישה חדרים וממ"ד), ואולם ברי כי מדובר בחלק יחסי קטן ביחס להיקף ההוצאה הכוללת, ופשיטא שלא ניתן היה לנכות את מלוא דמי התיווך כהוצאה עסקית של קרולינה, אלמלא ערך הנאשם שינויים בכיתוב על גבי המסמך המקורי.

התנהלות הנאשם, הן בשינוי המסמך המקורי והן בהסבר שנתן לגביו למנהלת החשבונות, מוכיחה את המחשבה הפלילית, לכלול את ההוצאה הפרטית במלואה כהוצאה עסקית שלא כדין.

התקנת פרגולות ובניית מלונה בחצר הבית - "ייצור משטחי עץ"

העד דרור שמח העיד כי הוא עוסק בבניית פרגולות וגגות רעפים, וכי התקין לנאשם שתי פרגולות ליד הבריכה בביתו, ומהעץ הנותר - מלונה לכלב. העד מסר כי אינו עוסק בייצור משטחי עץ לפריקת סחורות ומעולם לא עשה כן. ברם, הנאשם ביקש ממנו לרשום בחשבונית כי היא עבור "ייצור משטחי עץ" והעד ביקש לרצותו ולקבל את התשלום המוסכם על העיסקה, ועל כן נענה לבקשתו. מעדות ברכה רוטשילד עולה כי הנאשם הציג את החשבונית להנהלת החשבונות כהוצאה בגין פריקת משטחים וקרטונים, והיא נרשמה כהוצאת אחזקה בספרי קרולינה (ת/89).

יצוין, כי בחקירתו הראשונה ברשות המס אמר העד כי יצר משטחי עץ כפי שכתוב בחשבונית, מאחר שחשש מההשלכות של רישום כוזב, אך לאחר שהוזהר כי שקר עלול לסבכו, העיד כי מדובר בפרגולות. הוא הסביר בעדותו, כי גם כשדבק בגרסה של משטחי עץ, התכוון לריצוף עץ ("דק") בחצר ולא למשטחי פריקה תעשייתיים, בייצורם כלל אינו עוסק.

ההגנה טוענת, כי אין להאמין לעד מאחר ששינה את גרסתו והיה נתון בלחץ עקב איומי החוקרים כי הוא עלול "להתקל" בהם. כן טוענת ההגנה, כי היה על חוקרי המס לבדוק אם קיימת פרגולה בבית הנאשם, דבר שהזמין אותם לבדוק, ואי הבדיקה הוא מחדל חקירתי שמצדיק זיכוי.

אני מאמינה לעד דרור שמח, שגרסתו לא נסתרה, כי כלל אינו עוסק בבניית משטחי עץ לפריקה, אלא פרגולות וגגות כפי שהסביר, וכפי שמעיד הכיתוב המודפס על החשבוניות. אני מאמינה לדבריו, כי הרישום על גבי החשבונית נעשה לבקשת הנאשם ובמטרה לרצות את הלקוח. כדי לסתור עדות זו, הנאשם יכול היה על נקלה להביא ראיות לכך שבביתו לא היתה מעולם פרגולה, כטענתו, בעדויות שכנים, חברים ובני משפחה, או מתווכים שטיפלו במכירת הבית, ובהצגת תמונות, אך הוא נמנע מלעשות כן, וגרסתו נותרה נעדרת כל תימוכין שביכולתו היה לספק, אילו היתה אמת.

גם במקרה זה, הן ההנחיה של הנאשם בדבר רישום מסולף של החשבונית, והן ההסבר שניתן על ידו בע"פ למנהלת

החשבונות, מעידים על הכוונה לכלול הוצאה פרטית כעסקית, ואף על ידיעתו של הנאשם כי אילו היתה העיסקה האמיתית נרשמת בחשבונית (פרגולות ומלונה) לא ניתן היה לנכות אותה, רובה ככולה, כהוצאה עסקית של קרולינה.

אין לקבל את טענת ההגנה, כי מנה"ח לא רשמה על גבי המסמך ממנו קיבלה את ההסבר, שכן הוכח מפי הנאשם עצמו ובכל הראיות במשפט, כי הנאשם היה הרוח החיה והמנהל הפעיל היחיד בקרולינה, כי לא היו לחברה מנהלים או עובדי משרד אחרים מלבדו, וכי מנה"ח רוטשילד התקשרה אליו ורק אליו לכל בירור לגבי טיבה ומהותה של הוצאה. לפיכך, לא היה לה שום צורך לרשום על החשבונית עם מי שוחחה וממנו קיבלה את ההסבר - הנאשם היה הכתובת היחידה לגבי קרולינה.

התקנת פרקט בבית - "שיפורים במשרד המושכר"

הנאשם הזמין התקנת פרקט בחמשת חדרי הבית, בשטח כולל של 62 מ"ר, וזו בוצעה (הודעת עמוס הדר ת/107 שהוגשה בהסכמה, ומסמך ת/107 א המצורף אליה). ברם, הנאשם מסר למנהלת החשבונות כי הפרקט הותקן במשרד בלבד, ועל סמך דבריו כתבה על גבי החשבונית "למשרד בלבד". לפיכך, ההוצאה כולה נרשמה בכרססת "שיפורים במושכר" (ת/90).

ההגנה טוענת כי המסמך עליו התבסס העד עמוס הדר, שהינו כרססת מעקב פנימית של חברת פבליק שיטות בע"מ, ובו נרשם: "התקנה ב-24/9 לעשות 3 חדרים וביום השני 2 חדרים נוספים! (בגלל שצריך לגמור צבע בקטע מסוים בחדר)", הינו בגדר עדות מפי השמועה, שכן העבודה לא בוצעה אישית על ידו אלא ע"י עובדים שכירים או קבלני משנה. כן טוענת ההגנה, כי לא הוכח היכן היו אותם חמישה חדרים, האם בחדרי הבית ששימשו למגורי המשפחה או במשרד קרולינה, שחולק לחדרים. טוען הסניגור, כי חובת המאשימה היתה לבקר בבית ובמשרד ולבדוק היכן הותקן הפרקט.

איני מקבלת את הטענה כי מדובר בעדות מפי השמועה. התרשומות עליהן הסתמך העד הינן רישומים בעלי אופי טכני שנעשו בעת קבלת הזמנת העבודה ומעקב אחר ביצועה, ע"י עובדי החברה שלא היה להם כל אינטרס בתוכן הרישום. יש בתרשומת כדי להעביר את נטל הראייה אל הנאשם, שברשותו הראיות הטובות ביותר, להפריך את העדות והתרשומות ולהוכיח בצילומים מתוך הבית והמשרד, היכן בוצע הפרקט. מהסכם רכישת הבית, ת/21, עולה כי מדובר בבית בן 5 חדרים וממ"ד. לפיכך קיימת הוכחה על פני הדברים, כי הפרקט הונח על כל חדרי המגורים בבית. כדי להפריך מסקנה מסתברת זו, יכול היה הנאשם להוכיח, כי שטח משרד קרולינה בבית היה 62 מ"ר - שטח שווה לחמישה חדרים ממוצעים, לכל הפחות. זאת, כאשר בחברה עבדה עובדת אחת מלבד הנאשם, והמשרד לא שימש לאחסון סחורה, שכן הסחורה הועברה ללקוחות בקונטיינרים הישר מהנמל. לפיכך, ברי כי לא היה כל צורך בהקצאת שטח גדול כל כך מבית המגורים לטובת המשרד, קל וחומר - חלוקתו לחמישה חדרים...

מדו"ח החיפוש שנערך בבית הנאשם צוינו חדר עבודה אחד בו מסמכי קרולינה, ושלושה חדרי ילדים. בצירוף חדר השינה של ההורים, מדובר בחמישה חדרים.

הנאשם כלל לא ניסה להוכיח עובדות אלה שהיו בשליטתו, אלא להפך - הודה בחקירתו כי הותקן פרקט בכל חדרי

הבית, דבר התומך במסקנה כי הפרקט הותקן בכל החדרים ולא רק במשרד.

העובדה, כי החשבונית נרשמה על שם קרולינה, וכי צויין שזו "התקנת חברה", אינה יכולה ללמד על כך שהנחת הפרקט היתה במשרד החברה בלבד, שהרי מוציא החשבונית רושם אותה על השם שהמזמין מורה לו, ואינו נכנס לתפקיד של חוקר מס או שופט בסוגיות מס שאינן מעניינו.

גם במקרה זה, הנאשם הוא שמסר למנהלת החשבונות מידע שקרי שגרם להכללת מלוא סכום החשבונית כהוצאה בספרי קרולינה.

חגיגת בר מצווה לבן - "אירוע השקת מוצרים"

לטענת המאשימה, הנאשם וגרושתו ערכו חגיגת בר מצווה ב"חוות רונית" לבנם דין ביום 17.2.00 (הבן יליד 13.2.87).

כדי להלביש את האירוע בכסות עסקית ולנכות את הוצאותיו מהכנסות החברה, הנאשם העביר להנה"ח קרולינה "הזמנה לטעימות והדגמה של מוצרינו" לאותו תאריך (ת/87). עקב כך, הוגדרה ההוצאה ע"י מנה"ח כהוצאה לשיווק ופרסום. הנאשם מסר להנה"ח, במצורף להזמנה, את חשבוניות ההוצאה בגין האירוע.

הנאשם טען כי היה מדובר באירוע עסקי להשקת מוצרים חדשים, וכי מעבר לאירוע העסקי נכחו באירוע עוד 30 בני המשפחה הקרובה, לציון חגיגת בר המצווה של בנו דין.

גרסת הנאשם, כי מטרת עריכת האירוע היתה השקת מוצרים חדשים, ואילו בר המצווה של בנו נחוג "אגב אורחא" בחוג מצומצם של בני משפחה שהוזמנו לאירוע, אינה מעוררת אמון. המדובר בגן אירועים יוקרתי ויקר שעריכת האירוע בו, בהשתתפות 200 מוזמנים, עלתה כ-100,000 ש"ח. נכון לאותו מועד (פברואר 2000), לא היה מצבה הכספי של קרולינה משגשג, והנאשם הצהיר בשמה בדיווחים שהגיש לרשויות המס, כי הכנסותיה החייבות לשנת 1999 היו פחות מ-50,000 ש"ח. אין זה סביר, כי חברת יחיד שאין לה עובדים, משרדים או נכסים, ומנוהלת מחדר בבית הנאשם, ושזהו מצבה הכספי, תשקיע סכום הכפול מהכנסותיה לכל השנה האחרונה, לעריכת אירוע מפואר, בסדר גודל כספי ההולם חברות גדולות ומבוססות.

הוכח, כי הפעם היחידה הנוספת בה ערך הנאשם "אירוע השקה" למוצרי קרולינה, היתה במועד הסמוך להגיע בנו השני תום למצוות (תום נולד ביום 15.1.89 והאירוע היה ב-30.1.02 - ת/144). מעבר לשני אירועים אלה, לא ערך הנאשם "אירועי השקה" כלשהם למוצרים שייבאה קרולינה.

הנאשם גם לא הסביר ולא תמך בראיות את העיתוי והצורך לעריכתו של "אירוע השקה", דווקא בעיתוי בו נערך, בין אם בהקשר של שינוי בתמהיל המוצרים של קרולינה, תחילת עבודה עם ספקים חדשים, נסיון חדירה לשוק לקוחות חדש וכו', כאשר עסקינן, מנגד, במועד המדויק של חגיגת בר המצווה של בנו (למעשה, שני בניו).

ברי, כי לחגיגת בר המצווה התכוון הנאשם ממילא להזמין את חוג הלקוחות, אנשי המקצוע ואנשי העסקים עמם הוא מצוי בקשרי עבודה, וזאת מעבר לבני משפחה וחברים. נראה, כי הנאשם תכנן מראש לעטוף את האירוע המשפחתי/חברתי בכסות עסקית, בחסות השתתפותם של אותם לקוחות ואנשי עסקים או מקצוע אליהם הוא קשור בקשרי עבודה, כדי לנכות את הוצאות האירוע מהכנסות קרולינה ובכך לצמצם את חבות המס שלה, שלא כדין.

הנאשם נמנע מלהביא ראיות לאופי עסקי דומיננטי של האירוע, הנטען על ידו, דבר שללא ספק יכול היה לעשות ע"י הצגת צילומים או סרט מהאירוע, כשהוכח כי הוזמנו שירותי צילום ופיתוח של תמונות/סרט וידאו בעלות נכבדה של מעל 2,000 ₪, כעולה מכרססת קרולינה ת/87 ("עושים שלום - פיתוח תמונות").

ביומנה של קרוליין, ת/121, האירוע מצוין כ"בר מצווה לדין" ללא כל התייחסות לאירוע עסקי, ובימים הקודמים לאירוע מצויינים מפגשים עם תופרת שמלות ערב, איפור וכיו"ב.

העובדה כי הנאשם הנפיק הזמנה התואמת את האופי שביקש לשוות לאירוע (לא הוכח כי לא הודפסה במקביל הזמנה לבר מצווה, שנמסרה לבני המשפחה והאורחים האחרים, או אף למוזמנים ה"עסקיים" יחד עם ההזמנה האחרת) וכי ביקש מחוות רונית לרשום את החשבונית על שם קרולינה, אינה מלמדת על אופי האירוע דווקא, אלא על התכנון מראש מצד הנאשם.

גם העובדה, כי הנאשם כלל באירוע תצוגה של דוכני פירות וירקות לצד מזנוני הכיבוד, כפי שמסר בהודעתו איש הקייטרינג פול אסנהיים, אינה מלמדת שלאירוע היה אופי עסקי, שכן דוכנים כאלה משמשים גם לקישוט. אילו היה מדובר באירוע עסקי, ניתן היה לצפות שבמקום "דוכני פירות וירקות" תהיה תצוגה של **הירקות הקפואים של קרולינה** והדגמה של תבשילים או מאכלים שהוכנו מהם - אך כזאת לא נעשה, ומעדות פול אסנהיים עולה כי אין קשר בין תצוגת הירקות והפירות, שנועדה לנוי, לבין הכיבוד שהוגש לאורחים. יצוין כי קרולינה כלל אינה מייבאת פירות, כך שהצבת דוכני פירות אינה קשורה לעיסוקה של החברה.

יצוין, כי הנאשם לא גילה להנה"ח של קרולינה ולרו"ח מר, שייצג אותו, על כך ש"ערב ההשקה" כולל את חגיגת בר המצווה של בנו, והלה גילה אודות ה"עירוב" רק בדיון השומות של קרולינה. המסקנה העולה מכך היא כי הנאשם ידע, כי אילו היה מגלה לרו"ח מר את אופיו המשפחתי-חברתי של האירוע, לא היה מאפשר הכללתו בספרי קרולינה, או שהיה מבצע התאמה של חלק יחסי, ככל שהדבר ניתן לפי שיקול דעתו המקצועי.

כרטיס טיסה לנורית סימון לאתונה - "הוצאות כשרות"

נורית סימון ובנה מייקל הוזמנו לחגיגת בר המצווה והגיעו ארצה ביום 7.2.00, כעולה מהרישום ביומנה של קרוליין. הוכח מההודעה ת/109 של מנשה מנצור, בעל משרד נסיעות סורנטו, כי הנאשם רכש כרטיס טיסה לנורית סימון (Ms Nurit Simon), לאתונה ובחזרה, לתאריכים 8.2.00-10.2.00 (ת/109 י"ז). הנאשם העביר את הדוקט (קבלה) על רכישת הכרטיס להנה"ח קרולינה, כאשר בתחתיתו נכתב ע"י מנה"ח קרולינה: "תשלום עבור נסיעת רבנים לחו"ל" (ת/129). בהתאם לרישום זה, נתבע הסכום כתשומה בכרססת הוצאות הכשרות של קרולינה לשנת 2000. רישום זה

נכתב בהכרח ע"י מנהלת החשבונות על סמך דברי הנאשם, שכן לה אישית לא היתה ידיעה על מיהותם של נורית ומייקל סימון ומטרת רכישת כרטיס הטיסה לאתונה וחזרה.

ההגנה טוענת, כי גרסת המאשימה אינה ברורה אלא חלופית - לא ברור מטענותיה אם נורית היא שטסה או שמא מיכאל או שניהם, וכי המאשימה מנועה מלטעון טענות עובדתיות חלופיות. כן טוענת ההגנה, כי מהכרטיס עולה שמדובר בנוסע ממין זכר, ולכן לא יתכן שנורית סימון היא שטסה. בנוסף, היא טוענת כי לא הוכח שהנאשם מסר מידע כלשהו בע"פ למנה"ח ברכה רוטשילד ויתכן כי הסיקה שמדובר בנסיעת רבנים עקב היקש מכרטיסי טיסה קודמים. עוד מעלה ההגנה כי אפשרי הוא שאכן מדובר בנסיעת רבנים או נסיעה עסקית של מייקל למצריים עם הנאשם...

נראה, כי דווקא ההגנה היא שמוסרת גרסאות חלופיות וסותרות, ואין מפי הנאשם כל גרסה, המסבירה את הדוקט של כרטיסי הטיסה של נורית סימון לאתונה, ולאילו מטרה רכש את הכרטיס. הוכח כי הטיסה של מייקל סימון למצרים עם הנאשם היתה במועדים אחרים (ת/109"ג). כמו כן, הנאשם לא טען כי מדובר בנסיעת רבנים, וממילא לא היה כל צורך בהטסת רבנים לאתונה, משם לא יבא הנאשם כל סחורה. אין מדובר בנסיעה למצרים, כך שה"הצעה" שאולי טס מייקל עם הנאשם למצרים לביקור עסקי, נופלת. גרסת הנאשם נותרה איפוא עלומה.

אני דוחה את הטענה, כי מנה"ח רוטשילד כתבה מהרהורי ליבה או על סמך טיסות קודמות של רבנים למצרים, כי מדובר ב"נסיעת רבנים לחו"ל", וזאת הן משום שהיעד אינו תואם את יעדי הטיסות הקודמות, והן משום שאם העדה היתה מניחה כך על סמך נסיון, לא היתה רושמת את מחשבותיה על הדוקט אלא פשוט ממיינת אותו לכרסט המתאימה לפי סברתה. העובדה, כי ערכה רישום על גבי המסמך, מלמדת כי לא היה לה ידע אישי או תובנה עצמית על מהות ההוצאה, אלא פנתה לנאשם, שהיה בעל דברה היחיד לגבי קרולינה, ורשמה את שאמר לה.

מכאן, שגם במקרה זה הוכחה מסירת מידע כוזב למנה"ח ע"י הנאשם כדי להביא לכלילתה של הוצאה פרטית במסגרת תשומות החברה.

לימודי מנע"ס של קרולין - כהוצאה של קרולינה

הנאשם הגיש למשרד רו"ח מר קבלות על תשלום שכ"ל לתואר שני במנהל עסקים ושיווק שלמדה גרושתו קרולין, ואלה נרשמו כהוצאה עסקית בספרי קרולינה.

הוכח כי הנאשם מסר למשרד רוה"ח של קרולינה את כל מסמכי ההוצאה שבידו, הן פרטיים והן עסקיים, והמיון נעשה במשרד רוה"ח. אין טענה כי היתה הטעיה לגבי מהות ההוצאה, וככל שהיתה טעות לגבי האפשרות לנכותה כהוצאה עסקית, הטעות היא של הרו"ח.

המאשימה טוענת כי הנאשם ידע שקרולין אינה עובדת בחברה ועל כן ההוצאה אסורה בניכוי. ברם, מכרסט הנה"ח של קרולין עולה כי קיבלה משכורות בקרולינה, ומשהוכח כי הנאשם נהג למסור למשרד רו"ח מר את כל החומר

החשבונאי שלו, הפרטי והעסקי גם יחד, הרי שעצם העברת המסמכים למשרד רו"ח מר אינה מהווה אינדיקציה לכוונת הנאשם להטעות. לא הוכח כי הנאשם מסר מידע מטעה להנה"ח או לרו"ח לגבי תפקידה של קרולין בחברה - כאשר המידע אם קרולין הינה בעלת תפקיד בחברה, ניהולי או אחר, נמצא ממילא בידיעת משרד הרו"ח. לא הובאו עדויות כי רו"ח מר, או מנה"ח רוטשילד, הוטעו ע"י הנאשם לגבי תפקידה של קרולין בחברה.

הנאשם טען בעדותו, כי קרולין היתה "אחראית הפרסום והשיווק" בחברה. בחקירתו הנגדית, הודה כי היה המנהל הפעיל היחיד בחברה. כשהוצגו לו דברי קרולין בהודעתה, לפיהם הנאשם היה אחראי על הכל בחברה, והיא לא עשתה דבר בחברה ולא עבדה בה באופן פעיל, אלא רק לעתים נתנה לנאשם רעיונות שיווקיים והוא העביר אותם ללקוחותיו - הנאשם אישר את הדברים.

מעבר לאמירתו הסתמית של הנאשם, לא הוצגה כל ראיה בדבר מילוי תפקיד פעיל כלשהו ע"י קרולין בחברה, לא בעדותה שלה (שכן הנאשם נמנע מלזמן אותה כעדת הגנה) ולא בעדויותיהם של מי מלקוחות החברה, ספקיה או גורמים איתם היתה החברה בקשר בענייני פרסום ושיווק, שטענו כי קרולין היתה עמם בקשר בענייני הפרסום והשיווק של החברה.

מחדל ראיתי זה מלהביא ראיות שבשליטתו המלאה, עומד לחובת הנאשם ומלמד כי אילו הובאו הראיות - עדות קרולין עצמה, וגורמים איתם היתה החברה בקשר בתחומי הפרסום והשיווק - היתה מלמדת כי לא היה לקרולין כל תפקיד פעיל בחברה בתחומים אלה.

ברם, בהעדר ראיה כלשהי כי הנאשם הטעה את מנה"ח רוטשילד או את רו"ח מר לגבי תפקידה של קרולין בחברה, ומשהוכח כי שולמו לה משכורות בקרולינה, הרי שיש לזכותו מהאישום ביחס לפריט זה.

סיכום

השיטתיות בהתנהלות הנאשם, וההתרשמות השלילית מיושרתו המיסויית וממהימנותו, כמפורט לעיל, מלמדות מעבר לספק סביר כי שינוי הכיתוב בחשבונית לגבי התיווך, סילוף תוכן החשבונית לגבי משטחי העץ, הפקת הזמנה לערב השקה לצורך יצירת "כסות עסקית" לאירוע משפחתי, ומסירת מידע שקרי בעל פה למנהלת החשבונות, ביחס למספר פריטים, כמפורט לעיל, נעשו בודעין ובמטרה לנפח שלא כדין את תשומותיה של קרולינה כדי להקטין את חבות המס שלה, ע"י כלילת הוצאות פרטיות, במלואן או ברובן, כהוצאות עסקיות בספרי קרולינה.

לפיכך אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות המיוחסות להם באישום השני, לגבי הפריטים של דמי תיווך, פרקט, בר מצווה וכרטיסי טיסה, שצויינו לעיל.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ה, 04 ינואר 2015, במעמד הצדדים.

